

2 Samuel - Comentarii W. McDonald

A. Jelierea morții lui Saul și a lui Ionatan

Întâi Samuel 29 consemnează modul în care Domnul l-a păzit pe David ca să nu lupte în bătălia soldată cu moartea lui Saul și a lui Ionatan. Și astfel lui David i-a fost înlesnit să lupte împotriva amaleciților, care prădaseră cetatea Tīclag (1Samuel 30). După ce a revenit la Tīclag, David a primit din partea unui sol din nord vestea morții lui Saul. Solul avea hainele sfâșiate și capul presărat cu țărână - ambele simboluri de jale. Solul i-a relatat lui David cum l-a găsit pe Saul rănit, rezemându-se de sabia sa, în timp ce forțele inamicului se apropiau. Și i-a mai spus lui David că Saul l-ar fi rugat pe el, un amalecit, să-i dea o lovitură care să-i curme viața, drept care el i-a împlinit regelui dorința. Desigur această relatare se bate cap în cap cu cea de la 1Samuel 31, unde se arată că Saul s-a sinucis. Cea mai rezonabilă explicație este că relatarea amalecitului din 2Samuel 1 a fost o minciună. Cu alte cuvinte, el a crezut că lui David îi va face plăcere să dea față cu persoana care l-a ucis pe Saul, răsplătind-o cum se cuvine. Constatăm însă că David a fost foarte întristat de moartea lui Saul și a lui Ionatan, ținând doliu pentru aceștia iar la sfârșitul zilei ordonând executarea amalecitului, pentru uciderea unsului Domnului.

Amaleciții au fost dușmanii de neîmpăcat ai Israelului (Exod 17). De fapt unul din motivele pentru care Saul a pierdut împărăția a fost faptul că nu a dus până la capăt porunca Domnului de a-i nimici pe aceștia (1 Samuel 15). Unii dintre amaleciți tocmai fuseseră uciși de David și de oamenii săi, pentru că prădaseră Tīclagul. Prin urmare, când un amalecit a sosit în tabăra lui David, anunțând că tocmai l-a omorât pe Saul, nici nu e de mirare că a plătit cu viața vestea adusă, cum că l-ar fi ucis pe unsul Domnului, în loc să fie răsplătit, cum se aștepta el.

Faptul că David nu s-a bucurat de moartea lui Saul, ci l-a plâns cu amar relevă o altă trăsătură a caracterului său nobil. O. Von Gerlach vede o paralelă între David și Cristos în acest punct: Singurele manifestări de jale pentru moartea lui Saul, cu excepția celor venite din partea locuitorilor labesului (1 Samuel 31:11), au purces tocmai de la omul pe care Saul îl urăse și prigonise atâția ani, până în clipa morții sale. Tot așa și succesorul lui David a plâns pentru căderea Ierusalimului, chiar pe când acesta era pe punctul de a-l ucide pe El însuși.

Totodată David a compus un cântec de jale intitulat „Cântecul Arcului”. Cartea lui Iașer sau „Cartea Dreptului” a fost, probabil, o colecție de poezii despre bărbații de renume ai Israelului (vezi și Iosua 10:13). După câte se pare, această lucrare nu s-a păstrat până în zilele noastre și, desigur, nu a fost inclusă în textul sacru al Scripturii.

În cuvinte mișcătoare, David deplânge moartea lui Saul și a lui Ionatan - frumusețea Israelului. Într-un stil elevat, recurgând la procedee artistice bine alese, oda își previne auditoriul să nu dea de știre cetăților filistenilor că regele Israelului și fiii acestuia au murit, ca să nu li se dea filistenilor motiv să se bucure. Se face apoi apel la Munții Ghilboa, unde a murit Saul, peste care sunt chemate seceta și nerodnicia. Acolo, spune cântarea, a fost aruncat scutul lui Saul, fără untdelemn (v. 21). Cu alte cuvinte, s-a renunțat la el, nemaifiind uns pentru bătălie. Cântarea aduce omagiu curajului de care au dat dovadă Saul și Ionatan (v. 22), elogiindu-se virtuțile acestor oameni, care au murit împreună, după cum au trăit împreună (v. 23), dar cititorul va trebui să ia bine seama să nu deducă de aici că această unitate s-ar aplica și la destinul veșnic al celor doi. Cei ce au beneficiat de pe urma domniei lui Saul sunt chemați să plângă (v. 24). Poemul se încheie cu un elogiu pătrunzător la adresa lui Ionatan, prietenul intim al lui David.

Refrenul „Cum au căzut vitejii” (v. 19, 25, 27) a dăinuit până în zilele noastre.

B. Încoronarea lui David ca rege peste Iuda

În contextul morții lui Saul și având în vedere că Israelul a rămas fără rege, David cere călăuzire de la Domnul și i se spune să se ducă la Hebron, una din cetățile din Iuda. Acolo bărbații din Iuda l-au uns ca rege al lor. Când aceștia l-au informat că oamenii din labeș Ghilead i-au făcut lui Saul o înmormântare cum se cuvenea, David le-a transmis numaidecât un mesaj de mulțumire, invitându-i, indirect, să-l recunoască de rege, cum făcuseră și oamenii din Iuda.

C. Conflictul cu casa lui Saul (2:8-4:12)

Dar nu toate semințiile lui Israel au fost pregătite să-l recunoască pe David de monarh. Astfel Abner, comandantul șef sub domnia răposatului Saul și unchiul acestuia, l-a luat pe singurul fiu supraviețuitor al lui Saul, Ișboșet, și l-a proclamat rege. Timp de șapte ani și șase luni David a domnit doar peste tribul lui Iuda, stabilindu-și capitala la Hebron. Însă Ișboșet a domnit doar doi din acești ani peste celelalte unsprezece triburi. Asta deoarece lui Abner i-a trebuit probabil cinci ani ca să-i alunge pe filistenii din țară și să-l consolideze pe Ișboșet pe tronul tatălui său.

David nu-și afirmase niciodată în trecut dreptul la tron, după cum n-o face nici acum. Mai degrabă el a preferat să lase întreaga chestiune în mâinile Domnului. Dacă Iehova l-a uns ca rege, Iehova îi va învinge pe dușmanii săi și-l va ajuta să ia în stăpânire împărăția. Tot așa și Domnul Isus așteaptă momentul stabilit de Tatăl ceresc pentru ca să domnească peste întreaga planetă. Stăpânirea Sa este recunoscută în prezent doar de o minoritate a locuitorilor pământului, dar a fost rânduită o zi în care orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că Isus Cristos este Domn (Filipeni 2:10,11).

După un timp Abner, fiul lui Ner, comandantul oștirii Israelului (adică al celor unsprezece seminții peste care încă nu domnea David) s-a întâlnit cu Ioab, fiul Ieruiiei, liderul militar al ostașilor aflați sub conducerea lui David, la Ghibeon. Acolo, la marginea unui bazine, ei s-au hotărât să le ceară câtorva tineri din ambele tabere să se angajeze într-o competiție, care să stabilească superioritatea militară a unuia sau a altuia dintre ei. Când Abner a făcut această propunere, ei nu s-a așteptat ca să fie doar o joacă, ci o confruntare militară adevărată. Cei doisprezece beniamini au luptat împotriva a doisprezece bărbați din Iuda, urmarea fiind că aceștia s-au ucis unii pe alții. Rezultatul primei confruntări fiind neconcludent, a izbucnit o cruntă bătălie între restul bărbaților, urmarea fiind că oamenii lui Abner au fost învinși și au rupt-o la fugă, dezorientați.

Unul din frații lui Ioab, Asahel, cel iute de picior, l-a urmărit pe Abner, cu intenția de a-l ucide. La început Abner a încercat să-l înduplece pe Asahel să se mulțumească cu prinderea unuia dintre tineri. Se pare că Abner și-a dat seama că îi va fi ușor să-lucidă pe Asahel, dar nu dorea să facă acest lucru, pentru a nu-l întârâta și mai mult pe Ioab. Când Asahel a refuzat să ia seama la al doilea apel al lui Abner, să înceteze urmărirea, Abner s-a întors spre acesta și, într-un gest de autoapărare, l-a ucis cu capătul de jos al sulitei.

Ioab și celălalt frate al său, Abişai, au continuat urmărirea, până când au ajuns pe dealul Ama. Acolo Abner s-a rugat de Ioab să înceteze acest război inutil. Răspunsul lui Ioab ar putea avea două înțelesuri. Mai întâi s-ar putea înțelege că dacă Abner nu ar fi lansat provocarea inițială din versetul 14, tinerii s-ar fi întors acasă în pace. Sau ar putea fi interpretată, în varianta propusă de traducerea NIV, că dacă Abner nu ar fi solicitat un armistițiu, tinerii ar fi continuat să-i urmărească pe frații lor până a doua zi dimineața. În orice caz, Ioab a convenit să înceteze lupta. Abner și oamenii lui au traversat râul Iordan, ajungând la Mahanaim, situat pe malul de răsărit al Iordanului, unde Işboșet își stabilise capitala. Abner a pierdut trei sute șazececi de oameni. Iar Ioab și oamenii lui s-au întors la Hebron, suferind o pierdere de numai nouăsprezece oameni.

În timpul celor șapte ani și jumătate petrecuți de David la Hebron, regatul său s-a întărit tot mai mult, în timp ce casa lui Saul, condusă de Işboșet, a slăbit tot mai mult. Totodată a crescut și familia lui David. La sosirea în Hebron el avea două neveste, Ahinoam și Abigail. Contrar voii lui Dumnezeu, el și-a mai luat alte patru neveste: Maaca, Haghit, Abital și Eglă. Aceste șase soții i-au dăruit lui David șase fii în total, trei dintre aceștia urmând să-i aducă multa întristare: Amnon, Absalom și Adonia. (Ulterior David a avut și alți fii.)

Deși pe față spunea că-l slujește pe Işboșet, în realitate Abner își consolida propria sa poziție politică, văzând că balanța puterii înclină tot mai mult în favoarea lui David. Işboșet l-a acuzat pe Abner că întreține relații cu Rițpa, ce fusese o concubină a lui Saul, interpretând acest fapt ca pe o dovadă că Abner dorește să preia controlul asupra celor unsprezece seminții. Nu știm dacă Abner era într-adevăr vinovat de acuzația ce i s-a adus. De fapt el a dezmințit-o cu mult patos și pe un ton lipsit de respect, declarând că va acorda loialitatea sa și a semințiilor Israelului lui David. Işboșet a fost total neputincios în fața acestei desfășurări. Sintagma: „Oare sunt eu un cap de câine ce aparține lui Iuda?” înseamnă: „Sunt eu oare un trădător nenorocit și vrednic de dispreț, care a fost în trecut loial față de Iuda?”

Apoi Abner a trimis o solie la David, prin care se oferea să înduplece tot Israelul să accepte domnia sa. Înainte ca David să accepte propunerea lui Abner, a cerut ca Mical, fiica lui Saul, să-i fie returnată, sperând prin aceasta să-și întărească pretenția la tronul împărăției lui Saul. Într-un gest de supușenie, Işboșet a consimțit și Mical i-a fost adusă lui David - spre întristarea soțului ei, Paltiel. În felul acesta, viața lui David se complica și mai mult, în biografia sa înscriindu-se un alt capitol întunecos.

După asta Abner s-a deplasat în Beniamin și în celelalte seminții care îl urmăseră pe Işboșet, spunându-le că David era mijlocul prin care Dumnezeu a promis că-i va izbăvi de asuprirea filistenilor, întrucât, după câte se pare, răspunsul lor a fost favorabil, ei l-a vizitat pe David, exprimându-și disponibilitatea de a strânge întreg Israelul pentru ca oamenii, cu mic cu mare, să-și exprime loialitatea față de el.

Pe când Abner ieșea din prezența lui David, pentru a aduce la îndeplinire planul propus, Ioab a revenit la reședința regală și a aflat ce se petrecuse în ziua aceea. După ce l-a muștrătat pe rege pentru că, în opinia sa, nu fi procedat nechipzuit, primind un spion, Ioab a trimis în ascuns soldați care să-l aducă înapoi pe Abner. De îndată ce Abner s-a întors la Hebron, Ioab s-a prefăcut că vrea să stea de vorbă cu el în particular, lângă poartă, în realitate intenția lui fiind de a-l ucide pe Abner, într-un gest de răzbunare. Și astfel l-a înjunghiat în stomac, răzbușind moartea fratelui său, Asahel și eliminând un potențial rival la funcția de comandant șef al forțelor armate ale Israelului. Se pare că lui Ioab nu i-a păsat că Hebron era o cetate de refugiu, în care lui Abner i s-ar fi convenit să i se acorde cel puțin un proces, în care justiția să-și spună cuvântul (Numeri 35:22-25). Sintagma: „care să se rezeme de un toiag” (v. 29, în românește „cârjă”) ar putea să se refere la un ciung. În versiunea NASB se spune: „care ia o furcă de tors”, deci un efeminat. Traducerea RSV redă textul în mod similar, „unul care ține un fus”, adică se ocupă de treburi femeiești, nefiind apt pentru război sau pentru munci grele, rezervate bărbaților.

David a proclamat o perioadă de doliu pentru Abner, dar nu a luat nici o măsură împotriva lui Ioab pentru asasinarea lui. Abner. Regele a fost profund mâhnit de faptul că Abner a fost ucis mișelește, când un om de talia lui, care a dat dovadă de atâta curaj, în fruntea oștirii, ar fi meritat o moarte mult mai onorabilă. Gândul exprimat de versetul 33 ar putea fi următorul: „A murit oare Abner ca un om nepriceput, care n-a știut cum să se apere?”, întrebare căreia trebuie să i se răspundă cu cuvintele: „Nu, ci el a căzut răpus în urma unui act mișeleș, a unei conspirații cumplite.” Oamenii și-au dat seama din atitudinea de întristare a regelui de faptul că Ioab a procedat de unul singur când l-a asasinat pe Abner. De fapt, David își exprimase public dezaprobarea față de cruzimea fiilor Țeruei (Ioab și Abişai), cerând ca Domnul să-i pedepsească. În capitolul 3 am văzut cum Dumnezeu s-a folosit de păcatul și intrigile oamenilor pentru a-i dăruia lui David întreaga împărăție. El face ca până și mânia oamenilor să-L laude pe El (Psalmul 76:10).

Moartea lui Abner a slăbit și mai mult împărăția lui Işboșet. De îndată ce armata și-a pierdut puternicul ei lider, doi rebeli, Baana și Rehab, s-au ridicat și l-au asasinat pe rege. Ei au putut face acest lucru pătrunzând în casă pe când Işboșet își făcea siesta, prefăcându-se că vin să ia niște grâu. Urmând exemplul Septuagintei, RSV traduce versetul 6 astfel: „Și iată, păzitoarea casei curățase grâu, dar i s-a făcut somn și a adormit. Prin urmare, Rehab și fratele său, Baana, s-au strecurat înăuntru.” Prin fapta celor doi s-a ajuns să nu mai existe decât un singur moștenitor de parte bărbătească la tronul lui Saul: infirmul Mefiboșet.

Rehab și Baana i-au adus lui David capul lui Işboșet, sperând că vor fi răsplătiți pentru aceasta. Oamenii aceștia ticăloși au încercat să sugereze că Domnul i-ar fi îndemnat să facă ce au făcut. Numai că David nu avea cum să cadă victimă unei astfel de înșelăciuni! El știa că Dumnezeu nu-i poate face pe oameni să calce legea Sa pentru a-l înșcăuna pe el ca rege. Dumnezeu era întru totul capabil să-și împlinească promisiunile făcute față de David fără să fie nevoie să recurgă la asistența unor ucigași. Și astfel David le spune celor doi că sunt mai vinovați decât cel care afirmase că l-a ucis pe Saul, drept care poruncește imediat ca aceștia să fie omorâți. Trupurile lor neînsuflite au fost expuse în public, în semn de ocară, pe când capul lui Işboșet a fost îngropat cu toată cinstea în mormântul lui Abner.

D. Încoronarea lui David ca rege peste întregul Israel

Cu cuvinte de loialitate și supunere, cele unsprezece triburi ale Israelului s-au alăturat celui de-al doisprezecelea, Iuda, recunoscându-l pe David ca rege de drept. Cei care s-au prezentat la această ceremonie sunt enumerați la 1 Cronici 12:23-40. Și astfel peste națiunea unită a început o domnie de treizeci și trei de ani. Socotind și cei șapte ani și jumătate cât a domnit la Hebron, David a domnit în total patruzeci de

ani.

Versetul 3 consemnează a treia ungere a lui David. Prima oară el a fost uns de profetul Samuel (1 Samuel 16:13). Apoi a fost uns ca rege peste casa lui Iuda la Hebron (2:4). Și, în fine, acum este uns ca rege de drept peste întreaga națiune Israel.

Una din primele acțiuni militare întreprinse de regele David a fost capturarea fortăreței de pe Muntele Sion din mâinile iebusiților. Acești războinici păgâni credeau că cetatea lor este atât de puternic fortificată încât ar putea fi apărată chiar și de șchiopi și de orbi. David a detectat un punct slab în sistemul de alimentare cu apă al cetății. El a poruncit oamenilor săi să pătrundă prin țevile subterane folosite de iebusiți pentru aducțiunea apei de la o fântână din apropiere. Strategia s-a dovedit foarte bună și astfel cetatea Iebus a fost cucerită, devenind Ierusalim sau Cetatea lui David, capitala națiunii Israel. Ultima parte a versetului 8 se referă la batjocura lansată de iebusiți în versetul 6, care a devenit ulterior o zicătoare: „Orbii și șchiopii nu vor intra în casă.” Milo era denumirea aplicată unei secțiuni din fortificațiile străvechi ale cetății. (Din relatarea paralelă de la 1Cronici 11 reiese că Iobab este cel care a condus ostașii în operațiunea de cucerire a cetății, asigurându-și astfel funcția de comandant al forțelor lui David.)

Ierusalim: Cetatea lui David. David a cucerit fortăreața numită Iebus, schimbându-i numele în „Cetatea lui David,” consolidându-și astfel domnia pe plan militar și politic. Apoi a consolidat conducerea religioasă, mutând chivotul legământului în Cetatea lui David. Ulterior Solomon a lărgit hotarele cetății spre nord, până la Muntele Moria, zidind templul și palatul regal.

Hiram, regele neevreu al Hiramului, a trimis materiale și lucrători care să-i construiască lui David un palat la Ierusalim. David și-a luat alte concubine și neveste cât a stat la Ierusalim, încălcând porunca de la Deuteronom 17:17, și i s-au născut fii și fiice. Spița regală a lui Mesia îl cuprinde și pe Solomon. Există alte două liste ale fiilor născuți lui David la Ierusalim (1Cronici 3:5-18; 14:3-7), existând ușoare deosebiri (majoritatea ținând de ortografiere) între cele trei liste.

Tulburații la auzul vestii privitoare la unitatea Israelului și la existența unui guvern central, filistenii s-au decis să lanseze un atac. Astfel ei și-au strâns forțele în Valea Refaim, la sud de Ierusalim. Fiind asigurat de Domnul că va avea parte de biruință, David a atacat dușmanul, înfrângându-l. Apoi a dat locului acelaia denumirea de Baal Perazim, adică „Baal este frânt” sau „stăpânul breșei”. Domnul făcuse breșă în rândurile dușmanului cu acea ocazie. Chipurile pe care le-au abandonat filistenii au fost capturate de David (v. 21) și arse (1Cronici 14:12) pentru ca nu cumva să devină pietre de poticnire pentru generațiile viitoare.

După un timp, filistenii au revenit în Valea Refaim, amenințând din nou Israelul. De data aceasta, Domnul i-a spus lui David să încercuiască pe la spate forțele inamice, în dreptul duzilor. Când va auzi, din vârful duzilor, vuiet de pași în vârful duzilor, va ști că Domnul a pornit împotriva filistenilor. Prin urmare, David a nimicit inamicul de la Gheba la Ghezer.

Probabil că în loc de Gheba ar trebui citit Ghibeon (text marginal NKJV, LXX și 1 Cronici 14:16). Keil și Delitzsch susțin că Ghibeon „este fără discuție versiunea corectă și că Gheba ar constitui o eroare de redactare,” deoarece Gheba este în locul greșit pentru această relatare („Samuel”, VII:326). Observați că David nu a luat ca de la sine înțeles faptul că dacă Dumnezeu i-a călăuzit în prima bătălie (v. 19) va face la fel și-ntr-a doua (v. 23). Avem datoria să căutăm voia lui Dumnezeu tot timpul și în toate lucrurile. Dacă în prima bătălie Dumnezeu i-a spus lui David să folosească strategia atacului direct, în a doua i-a spus să recurgă la ambuscadă.

Evenimentele din capitolul 6 nu au avut loc la rând, imediat după cele consemnate în capitolul 5. Doi Samuel nu prezintă evenimentele întotdeauna în ordine strict cronologică.

Ultima oară când ni s-a vorbit despre chivot a fost la 1Samuel 7:1,2. când fusese trimis înapoi de către filistenii, fiind așezat în casa lui Abinadab din Chiriat Iearim. De atunci au trecut mulți ani. Acum vedem cum David s-a decis să aducă chivotul la Ierusalim, pentru ca cetatea să fie capitala nu numai politică, ci și religioasă a națiunii. Astfel el a plecat împreună cu treizeci de mii de bărbați din Israel la Baale Iuda (Chiriat Iearim) ca să aducă chivotul. Dumnezeu dăduse instrucțiuni ca chivotul să fie purtat cu ajutorul unor drugi, care să se sprijine pe umerii cohatiților (Numeri 7:9). Iată însă că aici îl vedem pe David confecționând un car în care a fost dus cu mare bucurie chivotul la aia lui Nachon (numit Chidon la 1 Cronici 13:9). Acolo boii s-au împiedicat și chivotul era în pericol să cada jos din căruță. Uza, fiul lui Abinadab, a încercat să susțină chivotul cu mâna. Numai că nici măcar preoților nu li se permitea să se atingă de chivot (Numeri 4:15); Uza a fost lovit pe loc, fiind omorât de Domnul.

De multe ori s-a ridicat întrebarea: de ce l-a lovit Domnul pe Uza pentru că s-a atins de chivot, când și filistenii s-au atins de el și nu au fost nimiciți. Răspunsul pare să fie următorul: „cu cât este cineva mai aproape de Dumnezeu, cu atât mai solemn și mai rapid va fi judecat pentru orice faptă rea comisă de el.” Judecata trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu.

A fost oare acțiunea lui Dumnezeu prea severă? Noi ne permitem cu ușurință să-L criticăm pe Dumnezeu pentru că nu ne dăm seama de sfințenia și maiestatea Sa. Chivotul era cea mai apropiată reprezentare vizibilă a lui Dumnezeu însuși până la venirea lui Isus pe pământ. Uza a nesocotit însă acest lucru. Moartea sa a fost o lecție usturătoare pentru israeliți să ia în serios gloria lui Dumnezeu. Demonstrează oare limbajul și acțiunile noastre realitatea cuvintelor noastre când spunem: „Sfintească-Se Numele Tău”?

David a protestat în fața Domnului împotriva acestei judecăți solemne și pentru un timp a renunțat la ideea de a aduce chivotul în Cetate, plasându-l în casa lui Obed-Edom, probabil în apropiere de Ierusalim. Domnul a binecuvântat mult familia lui Obed-Edom în timpul celor trei luni cât s-a aflat chivotul în casa lui.

Aflând despre binecuvântarea aceasta, regele David s-a hotărât să aducă chivotul lui Dumnezeu la Ierusalim. Relatarea din 1Cronici 15:13-15 ne oferă amănuntele suplimentare, conform cărora în aceste trei luni David a cercetat Scripturile ca să vadă cum trebuia să se facă transportarea chivotului. Astfel s-a renunțat la noul car și leviții au transportat chivotul cu ajutorul drugilor care s-au sprijinit pe umerii lor. După ce purtătorii au înaintat cu mare atenție șase pași, ca să se asigure că Domnul nu este nemulțumit de acțiunea lor, David a jertfit boi și oi îngrășate. Apoi, în timp ce poporul dansa de bucurie pe ulițe, chivotul a fost plasat într-un cort temporar în Cetatea lui David. (Este probabil că Psalmul 68 să fi fost compus cu această ocazie.) Regele însuși a fost atât de mișcat încât a dansat înaintea Domnului cu toată râvna. David

purta un efod de in, în locul veșmintelor sale regale.

Soția sa, Mical, l-a privit pe fereastră și l-a văzut îmbrăcat cu efodul, purtându-se într-o manieră pe care ea a considerat-o nedemnă de un rege. Când a venit David acasă, ea i-a acuzat, fără temei, că s-ar fi expus la un act indecent, dansând în public. („Dezvelirea" din versetul 20 trebuie înțeleasă în lumina versetului 14.) El a răspuns că prin dans și-a exprimat bucuria în Domnul și a lăsat să se înțeleagă că nu intenționează să-și curme râvna pentru lucrurile lui Dumnezeu. El avea să se lase să fie și mai disprețuit de oameni și smerit în ochii lor, dar avea să fie cinstit de „servitoarele" la care s-a referit Mical. Din pricina atitudinii de critică la adresa lui David, Mical a suferit ocara de a nu naște copii până în ziua morții ei. Este o atenționare demnă de luat în seamă că spiritul de critică înăbușă rodnicia.

F. Legământul lui Dumnezeu cu David

David a socotit că nu este potrivit ca el să locuiască într-o casă frumoasă, câtă vreme chivotul lui Dumnezeu era păstrat în interiorul perdelelor cortului. Și astfel l-a înștiințat pe profetul Natan cu privire la intenția sa de a clădi o casă pentru chivot. La început Natan a aprobat intenția lui David, poate pentru că nu l-a consultat pe Domnul mai întâi. Dar apoi Cuvântul Domnului l-a informat că lui David nu i se va permite să clădească un templu pentru Iehova.

Domnul i-a amintit lui Natan ca locuise într-un cort în toată perioada scursă de la ieșirea din Egipt. Cortul fusese o locuință potrivită pentru israeliți, atâta timp cât s-au deplasat. Dar acum a sosit timpul pentru ctitorirea unui templu propriu-zis.

Apoi Domnul i-a revelat lui Natan un legământ necondiționat pe care El avea să-l încheie cu David. Legământul îi promitea lui David că va avea un fiu (Solomon), care va înălța templul; și că tronul acestui fiu va fi statornicit pe veci; că atunci când va păcătuî, Dumnezeu îl va îndrepta, dar că îndurarea Sa nu se va sfârși.

Mai mult - i se promitea lui David - casa lui, regatul și tronul său vor fi statornicite pe vecie iar tronul Israelului va fi ocupat doar de descendenți ai săi. Dinastia lui David este în prezent întreruptă, de la captivitatea babiloneană, dar ea va fi restabilită când Cristos, descendentul lui David, va reveni pentru a domni peste întreg pământul, cum arată și Jensen: David a voit să zidească un templu pentru Dumnezeu, dar privilegiul acesta i-a fost acordat, în schimb, lui Solomon. Negreșit elementul care a dominat viața întreagă de slujire a lui David față de Dumnezeu a fost însă lupta, iar nu activitatea edilitară. Dar chiar și prin această luptă el pregătea terenul pentru ca altul să pună temelia casei de închinăciune pe care inima sa ardea de dor s-o construiască. După ce s-au terminat războaiele, Solomon a ridicat un templu din materialele pregătite dinainte de David. David îl reprezintă pe Cristos în gloria Sa, după ce se vor fi sfârșit conflictele și suferințele. Biserica, templul adevărat al lui Dumnezeu, avându-l pe Cristos ca piatră unghiulară, se va manifesta în zilele de pe urmă. Acum, în zilele pline de suferințe și conflicte ale bisericii, se pregătesc materialele pentru această glorioasă clădire pentru Dumnezeu.

Profund mișcat de legământul de har încheiat de Dumnezeu cu ei, David a intrat în cortul provizoriu și a rostit rugăciunea de mulțumire consemnată aici. În ea, arată Blaikie, el își exprimă mirarea pentru trecut, prin faptul că Dumnezeu a ales un om atât de obscur în cadrul familiei și obscur ca persoană. Apoi se miră cu privire la prezent - „M-am călăuzit, Doamne, până în prezent" - și apoi se miră cu privire la viitor, prin purtarea de grijă pentru stabilitatea casei sale, în zilele ce vor veni.

„Și acesta este obiceiul („legea" în textul marginal) omului, o, Doamne Dumnezeule" (v. 19b NASB) - înseamnă că Dumnezeu îl tratase pe David cu aceeași dragoste și mărinimie pe care poruncise Dumnezeu să o aibă oamenii unii față de alții.

G. Înfrângerea dușmanilor lui Israel

Politica lui David în timpul domniei sale a fost să-i elimine din regat pe locuitorii păgâni care s-au răzvrătit împotriva domniei sale. Politica aceasta a dus la lărgirea teritoriului Israelului. De exemplu, el i-a înfrânt pe filistenii, cucerind Meteg Ama - adică Gal (1Cronici 18:1). Odinioară făcuse pe nebulul în Gat (1Samuel 21:10-15). Acum i-a cucerit pe moabiți, folosind o linie de măsurat pentru a selecta două treimi dintre ei care să fie omorâți. Moab trebuie să se fi purtat negreșit cu viclenie față de Israel.

Următoarea victorie repurtată de David a fost în zona Siriei, unde l-a înfrânt pe Hadadezer, regele unei țări numite Zoba, situată între Hamat și Damasc, capturând o mie de care, șapte sute de călăreți și douăzeci de mii de infanteriști.

De asemenea David a tăiat tendoanele de la genunchii cailor de trăsură, nepăstrând decât cai pentru o sută de care. (Se nasc unele confuzii când comparăm v. 4 cu 1Cronici 18. Versetul 4 spune o mie de care - termenul care a fost furnizat de traducători, șapte sute de călăreți au fost capturați, pe când 1Cronici 18:4 spune că șapte mii de călăreți au fost capturați. Cifra din 2Samuel se referă poate la o bătălie, pe când cifra din 1Cronici ar putea fi totalul rezultat în urma întregului conflict. Sau poate că e o greșeală de copiere) Astfel caii au fost făcuți inapți de luptă. Când sirienii din Damasc au venit să-l ajute pe Hadadezer... David a nimicit douăzeci de mii dintre ei, făcându-i pe sirieni vasalii săi. Apoi David a reveni la Ierusalim, cu bronzul și scuturile de aur pe care le-a capturat de la Hadadezer.

Toi, regele vecin din Hamat, l-a felicitat pe David pentru triumful său militar asupra lui Hadadezer, trimițându-i daruri de argint, aur și bronz. Aceste metale prețioase, împreună cu tot argintul și aurul câștigat de David în cursul războaielor pe care le-a purtat, au fost dedicate Domnului și folosite ulterior la construirea templului.

Se ridică întrebarea dacă David a omorât edomiți sau sirieni în Valea Sării. La 1 Cronici 18:12 se spune că Ahișai a omorât optsprezece mii de edomiți. Unele manuscrise ebraice, precum și Septuaginta și traduceri în limba siriacă, acceptă varianta „edomiți". Dar unele versiuni în limba engleză se pronunță pentru varianta „sirieni." Dacă „sirienii" (în ebr. Aram) de aici este termenul corect, atunci ar putea însemna ca edomiții (în ebr. Edom) au solicitat ajutor de la ei. Dar întrucât Aram și Edom sunt ortografiati aproape identic în textul consonantic ebraic („r" și „d" fiind adesea confundate una cu alta la copiere), înclinăm să credem că este vorba de o greșeală de copiere

Dar faptul că David și-a făcut un renume din victoria consemnată în 2Samuel, pe când la 1Cronici meritul pentru această victorie îi este atribuit lui Ahișai este fără îndoială neobișnuit. Întâi Cronici este de obicei foarte elogioasă la adresa lui David. Poate că, așa cum se întâmplă de atâtea ori în război, „conducerea superioară" (în cazul acesta David) primește credit pentru victoria obținută de ostași, în virtutea faptului

că este „comandantul suprem al forțelor armate”. Dar cel care a condus efectiv bătălia a fost Abișai și chiar și cronicarul, care caută să sublinieze spița lui David, a fost călăuzit de Duhul Sfânt să atragă atenția cititorului asupra conducătorului de pe câmpul de bătălie. Și, pentru a complica și mai mult lucrurile, textul din titlul Psalmului 60 afirmă că „loab (fratele lui Abișai) a omorât douăsprezece mii de edomiți în Valea Sării.”(Nu toți comentatorii de orientare conservatoare acceptă textul din titlul Psalmilor ca făcând parte din textul original, dar autorul și editorul Comentariului Biblic al Credinciosului cred acest lucru.)

Eugene Merrill propune următoarea soluție: Poate că diferența se poate explica prin observația că întreaga campanie s-a desfășurat sub comanda directă a lui Abișai și că loab a fost răspunzător (împreună cu soldații din contingentul său) de omorârea a două treimi din edomiți.

Faptul că David a stabilit garnizoane în tot Edomul și i-a făcut pe edomiți slujitorii săi este sprijinit, probabil, și de textul marginal „edomiți” din versetul 13 și din toate manuscrisele pasajului paralel de la Cronici.

Și astfel împărăția și puterea lui David au fost mult sporite, el domnind cu dreptate și echitate. Unii din oamenii de seamă din jurul său sunt enumerați în versetele 16-18: loab, comandantul șef al armatei; Iosafat - cronicarul; Iadoc și Ahimelec (poate o greșeală de copiere pentru Abiatar, vezi mai jos) - preoți; Seraia -secretar; Benaia - mai mare peste gărzile de corp ale lui David; fiii lui David - mari demnitari. În versetul 17 avem o problemă textuală. Acolo și la 1Cronici [8:16 și 24:6 Ahimelec este enumerat ca fiu al lui Abiatar, dar la 1Samuel 22:20 se spune că Abiatar a fost „fiul lui Ahimelec”. Cea mai simplă explicație ar fi că în versetele care îl listează pe Ahimelec ca fiu al lui Abiatar un copist va fi inversat numele.

Dar mai există o posibilitate, bazată pe obiceiul Vechiului Testament de a atribui același nume și generațiilor ulterioare. Cu alte cuvinte, nepoții purtau numele bunicilor. Astfel în orice moment colegul de preoție al lui Iadoc era fie Abiatar, fie Ahimelec. Abiatar și Ahimelec au funcționat ca preoți colegi în același fel în care se pare că au funcționat Ana și Caiafa în vremea Domnului nostru (Luca 3:2).

Când Saul l-a omorât pe Ahimelec și pe fiii acestuia la Nob, Abiatar a fost singurul supraviețuitor. Când David a devenit rege, l-a numit pe Abiatar mare preot, dar nu l-a caterisit pe Iadoc.

H. Compasiunea manifestată față de Mefiboșet

David și-a adus aminte de legământul încheiat cu Ionatan (1 Samuel 20:14-17) că-i va arăta bunătate și astfel s-a grăbit să-l aducă la îndeplinire. Ziba, un servitor al răposatului rege Saul, i-a raportat lui David că un fiu schilod al lui Ionatan trăia la Lo Debar, pe malul de răsărit al râului Iordan. David a dat ordin să fie adus acesta la Ierusalim și să i se restituie bunurile familiei. De asemenea a poruncit ca Mefiboșet să fie lăsat să mănânce la masa regelui. Ziba și fiii săi au fost desemnați să-l slujească pe Mefiboșet.

Mefiboșet este întruchiparea sufletului neconvertit care trăiește într-un pământ secetos (Lo Debar ar putea să însemne; „nu e pășune” .Dar în timp ce „Lo” înseamnă în mod cert „nu”, vocalele standard pentru „pășune” sunt dober, nu debar. Consoanele dbr pot să aibă în ebraică fie sensul de „cuvânt”, fie de „lucru”. Astfel textul ar putea fi redat „nici un lucru” sau „nimic”.) și este vândut păcatului. (Machir înseamnă vândut - v. 4). El era un supraviețuitor proscris al familiei decăzute a lui Saul. Nu putuse să vină la David să-i cerșească îndurare, deoarece era olog de ambele picioare. Dar milostivul suveran l-a căutat el însuși, scoțându-l la lumină pentru a-l binecuvânta. Odată găsit, Mefiboșet a primit multe bogății și un loc de părtășie la masa regelui. Sunt evidente astfel paralelele cu mântuirea de care am avut și noi parte. Aidoma lui Mefiboșet, și noi eram neputincioși (neputând veni la Dumnezeu); starea noastră era deznădăjduită (prin faptul că ne-am născut în omenirea decăzută). Dar prin har am devenit obiecte ale îndurării divine. Am fost elevați la un loc de cinste în cadrul familiei lui Dumnezeu, fiind făcuți comoștenitori cu Cristos. O iubire atât de uimitoare, de divină reclamă inima mea, viața mea, tot ce am! - Isaac Watts

I. Alte cuceriri (cap. 10)

Se pare că Nahaș, regele amorțiților, îi făcuse la un moment dat un favor regelui. Este același Nahaș pe care Saul îl învinsese la începutul domniei sale (1 Samuel 11). Poate că Nahaș l-a ajutat pe David când fugea de Saul, așa încât, pentru o vreme, Saul a fost adversarul lor comun. Acum David a dorit să-l recompenseze pe Nahaș pentru loialitatea sa. Prin urmare, a trimis soli la Hanun, fiul lui Nahaș, care a fost încoronat rege după moartea tatălui său. Prinții lui Amon i-au suspectat însă pe oamenii lui David de a fi spioni și astfel Hanun i-a supus la ocări și fapte degradante. David s-a aprins de mânie când a văzut la ce umilințe au fost supuși solii săi.

De îndată ce amoniții au aflat de mânia lui David, s-au pregătit pentru război împotriva Israelului, angajând ajutorul mercenar al sirienilor din nord (vezi 1Cronici 19). Astfel oamenii lui David, sub conducerea lui loab, au fost confrunțați cu două oștiri: a sirienilor și a amoniților.

John Haley ne oferă următoarea explicație cu privire la inconsecvențele dintre versetul 6 și 1Cronici 19:6,7. Betrehob era una din împărățiile mici din Mesopotamia, după cum erau Maaca, Zoba (Toba) și Tob, monarhi lipsiți de importanță ai Siriei. Astfel se poate stabili o armonizare între nume și numere după cum urmează:

2 Samuel	
Sirienii lui Bet Rehob și Zoba	20.000
Sirienii lui Tob	12.000
Sirienii lui Maaca	1.000
TOTAL	33.000
1 Cronici	
Sirienii de la Zoba, etc.	32.000
Sirienii lui Maaca (nu se precizează numărul)	1.000
TOTAL	33.000

loab și-a împărțit oamenii în două grupe. El însuși a fost comandant peste unii din cei mai buni soldați, în campania împotriva sirienilor. Fratele său Abișai a condus restul israeliților împotriva lui Amon. Ambii generali au convenit să trimită ajutor celuiilalt dacă va fi amenințat. Sirienii au fugit când loab și oamenii săi au atacat pe câmp deschis. Apoi amoniții înfricați s-au retras în cetatea lor (probabil Raba).

La scurt timp după aceea, sirienii și-au reorganizat forțele, solicitând ajutor de la alte state siriene. Ei au mășăluit până la Helam, la est de Iordan (nu se cunoaște locul exact), unde armata lui David i-a înfruntat și învins. Israelii au distrus șase sute de cai de trăsură și patruzeci de mii de călăreți. La 1 Cronici 19:18 se spune că pierderile au fost de „șapte mii de cai de trăsură și patruzeci de infanteriști.” Williams sugerează că a fost o brigadă de cavalerie de 40.000 de oameni cu 700 de care ușoare și o brigadă de infanteriști de 40.000 de oameni cu 700 de care grele.) Bătălia aceasta i-a convins pe sirieni cu privire la forța lui David și astfel ei au încheiat pacea cu Israelul, refuzând să-i mai ajute pe amoniți.

A. Crimele comise împotriva lui Batșeba și Urie(cap. 11)

Notabila cădere morală a lui David a fost prilejuită, scrie venerabilul comentator Matthew Henry, de trei lucruri:

(1) „Neglijarea îndatoririlor sale”;

(2) „Iubirea confortului și tendința spre un trai tihnit”;

(3) „Un ochi neastâmpărat.”

În loc să se ducă pe câmpul de bătălie, să lupte alături de oștenii săi împotriva amoniților, în primăvara aceluia an, David l-a trimis în schimb pe Ioab, el rămânând acasă fără ocupație. Momentele de inactivitate sunt adesea ușa prin care pătrund cele mai mari ispite. Într-o seară, pe când privea de pe acoperișul palatului său, a văzut o femeie frumoasă îmbăindu-se. După cercetările de rigoare, a aflat că este soția lui Urie, unul din vitejii lui David. Regele a trimis îndată să-i fie adusă această femeie, cu care a comis adulter. După ce s-a curățit de întinarea ei ceremonială, femeia s-a întors acasă. Dar de îndată ce a constatat că a rămas gravidă, i-a dat de veste lui David.

Confruntat cu acest deznodământ, regele David a urzit un plan prin care să-și mușamalizeze păcatul. Mai întâi l-a chemat pe Urie de pe front, prefăcându-se că dorește să afle cum merg lucrurile cu Ioab și oștirea sa. După ce a primit răspunsurile solicitate din gura lui Urie, David l-a îndrumat pe acesta să se ducă acasă, sperând că va avea relații sexuale cu Batșeba și astfel, când se va naște copilul, Urie va crede că este al său. Numai că Urie a dat peste cap planurile lui David. În loc să meargă acasă, el s-a culcat în pragul casei regale, deoarece nu a considerat că are dreptul să se bucure de căldura căminului sau, atâta timp cât națiunea se afla în război, locul său fiind alături de camarazii săi. În disperare de cauză, David l-a îmbătat pe Urie, dar acesta, fiind soldat credincios, tot n-a putut fi înduplecat să meargă acasă. Loialitatea lui Urie contrastează puternic cu perfidia regelui.

În continuare, David a comis cea mai josnică și mai infamă faptă din viața sa. L-a poruncit lui Urie să-i transmită lui Ioab o scrisoare ce conținea însăși sentința sa de moarte. Asta pentru că regele i-a poruncit lui Ioab să-l repartizeze pe Urie în linia întâi a frontului, unde era bătălia mai aprigă, asigurându-se astfel că acesta va fi ucis. În felul acesta Urie nu va mai fi în viață, ca să poată contesta că odrasla născută de Batșeba ar fi copilul său. La rândul său, Ioab a condus bătălia în așa fel încât moartea lui Urie să fie un fapt împlinit, ordonând trupelor să înainteze, iar apoi cerându-le celor de pe flancuri să se retragă. Când, Urie și oamenii săi, ocupând poziția de mijloc, au înaintat, s-au expus atacului amoniților de pe metereze. Desigur, a fost o tactică militară fără sens, dar pe plan practic a reușit să-l elimine pe Urie și pe mulți alți slujitori loiali ai lui David.

Când Ioab i-a trimis vești lui David, a știut că regele se va mânia să afle că armata sa a suferit o înfrângere și va întreba: „De ce te-ai apropiat atât de mult de cetate? Nu ți-ai adus aminte de Abimelec, fiul lui Ghedeon (Ierubeșet), care a murit pentru că a procedat exact așa?” (vezi Judecători 9:50-55). Prin urmare Ioab l-a instruit pe sol să domolească mânia regelui adăugând următorul mesaj: „A murit și robul tău Urie,” în felul acesta David fiind ajutat să treacă cu vederea înfrângerea suferită în acea zi.

Solul i-a raportat lui David exact așa cum fusese instruit, după care i s-a spus să-i transmită lui Ioab răspunsul regelui, prin care acesta afirma că înfrângerile militare sunt inevitabile și că nu trebuie să se întristeze prea mult din pricina morții lui Urie, deoarece - nu-i așa? - sabia lovește fără părtinire, când pe unul, când pe altul. În felul acesta, dând dovadă de o cumplită fățărnicie, David a încercat să-și ascundă profunda vinovăție „prin comentariul cu nuanțe fataliste, despre natura inevitabilă și capricioasă a morții.” După timpul convenit de doliu, David a trimis să-i fie adusă Batșeba, care i-a devenit soție. Și nu după mult timp acesteia i s-a născut un copil.

Faptul că Scripturile relatează acest incident din viața lui David este un indiciu grăitor al consecvenței și trăiniciei lor. Ele ne oferă astfel o imagine neretușată, de mare franchețe, asupra oamenilor lui Dumnezeu, exact așa cum au fost aceștia, cu toate sechelele pe care le-au avut.

B. Mărturisirea făcută de David înaintea Domnului

Majoritatea cercetătorilor sunt de părere că între capitolele 11 și 12 există un interval de un an, timp în care mâna Domnului a apăsătorit greu asupra lui David. Lupta sa spirituală este descrisă în Psalmii 32 și 51. Profetul Natan a venit la David, spunându-i o parabolă și cerându-i să se pronunțe asupra verdictului care se cerea: „Un om bogat, cu multe oi, n-a vrut cu nici un chip să ia un miel din turma sa când i-a venit un oaspete, ci s-a dus la săracul din sat, luându-i cu forța și înjunghiind tocmai oița pe care acesta o iubea atât de mult încât ea mânca din aceeași bucată de pâine cu el, bea din același pahar cu ei, dormea la sânul lui și o privea ca pe fiica lui.” Fiind mult mai priceput în a judeca păcatul din viața altora, David a spus numaidecât, cu indignare, că bogatul va trebui să restituie de patru ori ce a luat și că, de fapt, merita să moară pentru mârșăvia comisă. În clipa aceea, Natan l-a informat pe David că el este omul acela: „Dumnezeu s-a purtat cu tine plin de har - îi va fi spus Natan lui David - făcându-te rege, dându-ți bogății și tot ce ți-a dorit inima. Dar tu ai luat-o pe Batșeba de lângă soțul ei, după care l-ai omorât pe acesta pentru a-ți ascunde crima.”

Apoi a fost pronunțată o sentință solemnă asupra regelui: copiii lui îi vor aduce întristare. Familia lui va fi sfâșiată de conflicte. Nevestele lui îi vor fi furate și violate în public (vezi 2Samuel 16:22). Fapta lui păcătoasă va fi adusă la cunoștința tuturor. După aceea, David s-a pocăit și și-a mărturisit păcatul, recunoscând că acesta a fost comis împotriva Domnului, cum comentează și Morgan:

Observați cuvintele „de asemenea” din versetul 13. Un om îndepărtează de la el păcatul comis când și-l mărturisește, făcând posibil ca și Dumnezeu să-l îndepărteze.

Imediat Natan la asigurat că pedeapsa pentru păcatul său a fost ispășită și că David nu va muri. Dar consecințele păcatului său nu vor întârzia să se arate. De fapt el va trebui să restituie de patru ori (Exod 22:1), așa cum decretase chiar el însuși în parabola cu bogatul: copilul va muri; Amnon va fi asasinat (cap. 13); Absalom va fi ucis (cap. 18); Adonia va fi executat (1Regi 2).

Când copilul a căzut greu bolnav, David s-a proșternut în rugăciune și post, fiind adânc îndurerat. Dar când a aflat că copilul a decedat, s-a sculat și a mâncat, explicând că acesta nu se mai poate întoarce, dar că David se va întâlni într-o zi cu el, când va muri la rândul-i. Versetul 23 a fost un izvor de mângâiere pentru părinții credincioși care și-au pierdut prunci sau copii în frageda lor copilărie. Iată ce spune Matthew Henry pe această temă: Părinții evlavioși au multe motive să nădăjduiască privitor la copiii lor care mor în pruncie că sufletul lor va fi în siguranța pe lumea cealaltă; asta pentru că promisiunea este pentru noi și pentru sămânța noastră, care se va împlini în cazui celor care nu-și baricadează ușa. după cum nici pruncii nu se închid în ei înșiși.

Putem avea încredere că acei copii care mor înainte de a atinge vârsta responsabilității merg în rai, pentru că Isus a spus: „A unora ca aceștia este împărăția cerurilor” (Matei 19:14).

Faptul că David era înzestrat cu o adâncă înțelegere a caracterului lui Dumnezeu reiese clar din modul în care a răspuns la judecata lui Dumnezeu. Înainte de a se fi abătut năpasta, el s-a rugat, conștient că Iehova este un Dumnezeu al îndurării. După ce s-a abătut năpasta, el s-a închinat, conștient că Iehova este un Dumnezeu al neprihănirii. El a dat uitării lucrurile din trecut, a acceptat disciplina divină și și-a îndreptat privirile spre viitor. David nu s-a lăsat pradă disperării, pentru că știa că Dumnezeu încă avea să-l binecuvânteze. Și istoria a demonstrat că David nu s-a înșelat.

Batșeba a născut încă un fiu, pe nume Solomon, care era destinat să-i succedă tatălui său pe tronul lui Israel. Prin profetul Natan, Dumnezeu i-a dat copilului și numele de Iedidia (preaiubit de Iehova).

Acum firul narațiunii reia atacul militar împotriva cetății Raba, întrerupt la 11:1 de păcatul lui David. Se pare că Ioab capturase toată cetatea, cu excepția unei mici porțiuni, probabil cetățuia din vârful dealului. (Josephus și NKJV spun că Ioab a capturat sistemul de aprovizionare cu apă al cetății, forțându-i astfel pe locuitorii ei să se predea.) Apoi Ioab l-a chemat pe David să vină și să desăvârșească actul cuceririi, pentru ca lui să-i revină meritul acestei victorii militare - un remarcabil gest de altruism din partea lui Ioab! Acțiunea s-a înscris perfect în caracterul imprevizibil al lui Ioab, care uneori a dat dovadă de o admirabilă tărie de caracter, pe ansamblu însă el având comportamentul unui abil și viclean urzitor, care nu se dădea în lături de la nici o faptă, oricât de reprobabilă, pentru a-și împlini scopurile. David a reușit să cucerească Raba, fiind recompensat cu o cunună de aur cântărind un talant, pe lângă bogata pradă de război de care a avut parte.

Există deosebiri de vederi în rândul cercetătorilor Bibliei cu privire la adevăratul sens al ultimului verset din capitolul 12, respectiv dacă acesta descrie nemiloasa pedeapsă la care i-ar fi supus David pe locuitorii din Amon (cum reiese din KJV). (Keil și Delitzsch cred că sensul subliniind un grad mai mare de cruzime este cel avut în vedere și că faptele nu trebuie îndulcite printr-o retraducere. Dar ei consideră că pedeapsa a fost aplicată fie doar asupra luptătorilor luați prizonieri fie că se referă „la majoritatea populației de parte bărbătească de pe acropolele de la Raba” „Samuel”, VII:396) sau dacă, nu cumva, textul se referă la muncile agricole, considerate de unii „muncă de jos” sau la muncă forțată. Această variantă pare mai verosimilă, având în vedere modul în care își trata de obicei David dușmanii.

A. Violarea lui Tamar de către Amnon (13:1-19)

Absalom a fost fiul dăruit lui David de Maaca, pe când Amnon era băiatul pe care i l-a născut Ahinoam; deci cei doi erau frați vitregi. Amnon a poftit-o pe Tamar, frumoasa soră bună a lui Absalom și sora vitregă a lui Amnon. El nu știa cum să se poată apropia de Tamar, deoarece aceasta ducea o viață retrasă de puritate. Soluția a fost oferită de Ionadab (nepotul lui David - v. 3). Prefăcându-se că e bolnav, Amnon a ademenit-o pe Tamar să vină la patul său, chipurile ca să-i ofere îngrijire medicală, numai că odată sosită, Amnon a siluit-o.

După ce a comis această fapta mârșavă, a urât-o mai mult decât o iubise înainte, cum se întâmplă de cele mai multe ori când cineva comite o asemenea faptă. Pofta și ura sunt intrinsec legate între ele. Amnon a încercat să se descotorosească de ea, numai că Tamar nu voia să plece. Prin urmare, a dat-o afară cu forța, sperând că „ochii care nu se văd se uită”. Tamar s-a îmbrăcat în doliu, fapt care a atras atenția lui Absalom la ceea ce s-a întâmplat.

Absalom a mângâiat-o pe Tamar, într-o manieră din care nu reieșea că el realiza gravitatea faptei comise, asta pentru că inima și mintea lui erau absorbite deja de gândul răzbunării împotriva lui Amnon. Dizgrațiată și întinată, cu neputință de a mai fi luată în căsătorie, fără ca ea să fi contribuit cu ceva la acest deznodământ, Tamar a rămas nemângâiată în casa fratelui ei Absalom, aceasta însemnând probabil că a rămas necăsătorită toată viața. Pofta aduce vătămare nu numai părții vinovate, ci și celei nevinovate.

Deși David s-a mâniat când a aflat despre fapta lui Amnon, nu l-a pedepsit cum s-ar fi cuvenit, poate pentru că propriul său păcat similar mai stăruia încă în amintirea sa. El știa ce trebuie să facă, dar avea mâinile legate. Iată ce face păcatul comis cu voia: ne răpește libertatea morală, libertatea cuvântului și a mărturiei. Faptul că Amnon era întâiul născut (1Cronici 2:1) și, deci, succesorul natural la tron, va fi contribuit, negreșit, la decizia lui David.

Absalom a așteptat doi ani până când, în sfârșit, s-a ivit prilejul de a se răzbuna. Conform obiceiului, când venea vremea tunsului oilor, se organiza o mare petrecere în apropiere de Betel. David nu a răspuns la invitația stăruitoare a fiului său Absalom de a participa la petrecere, poate pentru a nu-l pune pe acesta la o cheltuială mare. Invitația i-a reunit însă pe toți fiii regelui, între care, desigur, și Amnon, fiul cel mare, care-l reprezenta pe tatăl lor. La un semnal dinainte stabilit, slujitorii lui Absalom l-au ucis pe Amnon. Cuprinși de panică, ceilalți prinți s-au întors în grabă la Ierusalim.

Între timp, David a aflat că Absalom i-a ucis pe toți fiii săi! Din nou David a fost cuprins de o mare jale. Ionadab a corectat știrea falsă, precizând că doar Amnon a murit și că Absalom complotase uciderea sa încă din ziua în care a fost violată Tamar. La scurt timp după aceea, fiii lui David au revenit la Ierusalim, cuprinși de mare jale, confirmând știrea lui Ionadab că nu muriseră.

Ca să scape cu viață, Absalom a fugit în Gheșur, în Siria, unde Talmai, bunicul său .dinspre mamă, era rege. Absalom a trăit în Gheșur timp de trei ani. Amnon era mai în vârstă decât Absalom și până la moartea sa fusese succesor legal la tron. După moartea lui Amnon, în inima lui Absalom a încolțit ambiția de a deveni rege. Regele David se topea de dor să-l vadă din nou pe Absalom, după ce i-a trecut, cu timpul, întristarea pricinuită de moartea lui Amnon.

Ioab și-a dat seama că regele dorea din toată inima să-l vadă pe Absalom revenit la Ierusalim. Dar poporul știa că Absalom se făcuse vinovat de omor și, prin urmare, trebuia să fie executat. Și astfel teama de dezaprobarea publicului l-a împiedicat pe David să-l readucă pe Absalom acasă.

Prin urmare Ioab a trimis o femeie din Tecoa (localitate din apropiere de Betleem) la David să-i descrie o situație similară cu cea în care se găsea David. Prefăcându-se că este în doliu mare, femeia i-a spus cum unul din fiii ei l-a omorât pe fratele său. Prin urmare familia a cerut moartea singurului ei moștenitor. Dar aceasta ar fi însemnat ștergerea numelui familiei de pe fața pământului.

La început regele i-a spus să revină acasă și să aștepte răspunsul, sperând să poată evita vinovăția pe care o presupunea exonerarea ucigașului. Dar femeia a insistat să i se dea răspunsul pe loc, ca să-l poată prinde pe David în propria sa cursă, creată de decizia sa. Și apoi s-a oferit să-și asume orice răspundere pe care ar presupune-o această decizie. Regele David a făcut o altă afirmație cu caracter general, promițându-i că nu i se va întâmpla nimic. Apoi femeia l-a rugat, deschis, să-i promită că fiul ei nu va fi omorât. De îndată ce a David a făcut această promisiune, a fost prins în cursă. Pentru că, dacă regele era dispus să-i acorde iertare pentru fiul femeii, oare ce-l împiedica să-l recupereze pe propriul său fiu exilat, Absalom? Situația simulată de femeie este, în mare, similară cu cea a lui David. Un fiu a murit iar rudele cer pedepsirea cu moartea a celui vinovat de omorârea sa, în semn de răzbunare (v. 7). Decizia lui David denotă îndurare, anulând obișnuita vărsare de sânge în semn de răzbunare, care în Orientul Mijlociu dănuie timp de mai multe generații. Dar femeia insistă, arătând că situația descrisă de ea se aplică de fapt la cazul lui David și Absalom. Și astfel, cum se mai întâmplase în cazul lui Natan, David este prins în plasa propriei sale înțelepciuni morale, fiind obligat să-l readucă, sub protecție, pe fiul său exilat și cuprins de frică, Absalom.

Ceea ce pare să spună femeia în acest verset este că, asemenea apei vărsate pe pământ, trecutul (adică moartea lui Amnon) nu mai poate fi adunat, prin urmare, ce rost mai are să se insiste asupra sa. De asemenea cuvintele ei ar mai putea însemna că viața este mult prea scurtă ca să fie irosită în certuri nesfârșite. Ultima parte a versetului 14 pare să însemne că Dumnezeu nu-l nimicește imediat pe un infractor (cum bine știa David), ci concepe mijloace [în ediția română: dorește n.tr.] prin care un păcătos să poată fi iertat și restaurat. Dacă Dumnezeu acționează în felul acesta, oare de ce nu ar proceda regele la fel?

Femeia a spus că a venit la rege cu deplina încredințare că va dobândi de la el o atare clemență, aidoma celei oferite de Dumnezeu. Întrucât a obținut-o pentru fiul ei, acum ea pleda pentru fiul regelui. David a bănuțit însă că Ioab a pus la cale toată urzeala aceasta, femeia confirmând că așa stau lucrurile. Apoi regele David, slăbit de tot ce s-a întâmplat, i-a poruncit lui Ioab să-l readucă pe Absalom la Ierusalim, în pofida absenței unor semne de pocăință din partea acestuia. A fost o faptă cât se poate de nedreaptă din partea lui David, pentru care avea să plătească cu vârf și îndesat.

Timp de doi ani împliniți Absalom a locuit la Ierusalim fără să i se permită să se înfățișeze înaintea regelui. (Frumusețea sa naturală și părul său bogat sunt menționate ca fapte care l-au ajutat să fure inimile israeliților, determinându-i să treacă de partea sa.) După doi ani, Absalom a încercat să ia legătura cu Ioab, pentru a-i permite să se prezinte înaintea regelui. Ioab a refuzat să vină la el de două ori, drept care Absalom a poruncit oamenilor săi să pună foc ogrului său de orz. Acțiunea l-a determinat imediat pe Ioab să se prezinte în fața lui Absalom, aprobând cererea sa de a fi primit în audiență de tatăl său. Și astfel tatăl și fiul s-au văzut din nou.

Trecuseră șapte ani de când Tamar fusese siluită și cinci ani de la uciderea lui Amnon. Timp de cinci ani Absalom nu-și mai văzuse tatăl. Deși David îl iertase și-l adusese înapoi la Ierusalim, în loc să-l execute, el n-a uitat ce s-a întâmplat. Dar când cei doi bărbați s-au întâlnit în cele din urmă, Absalom a primit iertare deplină din partea regelui. Apoi, înarmat cu bunăvoința pe care i-a arătat-o tatăl său, Absalom a lansat de pe această platformă o adevărată revoluție (capitolele 15-18). David a cruțat viața fiului său, dar Absalom a răspuns la acest gest de mărinimie printr-un complot îndreptat împotriva vieții tatălui său. Acțiunile întreprinse de Ioab în toate evenimentele legate de această situație par menite să-i asigure bunăvoința lui David, dar și pe aceea a lui Absalom, care era succesorul lui David la tron.

D. Răscoala lui Absalom și fuga lui David (15:1-18)

Până în acest punct Absalom nu-și mărturisise ambiția ocupării tronului. Dar iată că acum el începe să cutreiere țara, înconjurat de un entourage impresionant. De asemenea s-a dus semeț la porțile cetății (unde se soluționau chestiunile de ordin juridic), purtându-se de parcă ar fi fost singurul din Israel care era cu adevărat interesat de soarta poporului. Practic l-a acuzat pe tatăl său de eșecul de a oferi asistență juridică adecvată, spunând că dacă el ar fi rege, oamenilor li s-ar face dreptatea pe care o merită. Și astfel a căutat să obțină cu tot dinadinsul bunăvoința oamenilor din diverse cetăți ale Israelului.

După patru ani (întrucât întreaga domnie a lui David a fost de patruzeci de ani, varianta tradițională de aici, patruzeci, este, evident, o greșeală de copiere. Cifrele au fost cel mai greu de copiat fără greșeli în manuscrisele ebraice străvechi.), Absalom a primit permisiunea de a se duce la Hebron, chipurile pentru a-și împlini juruința pe care a făcut-o pe când era în exil. Hebron nu mai ocupa probabil locul de primă importanță ce-l ocupase anterior, deoarece David și-a mutat capitala din acea cetate la Ierusalim. De asemenea, Hebron era locul de naștere al lui Absalom. Cei două sute de oameni care l-au însoțit pe Absalom nu știau că scopul său adevărat era de a anunța formarea unui nou guvern, în fruntea căruia să se afle Absalom ca rege! Ahitofel, unul din sfetnicii lui David și bunicul Batșebe (cf. 11:13 cu 23:34), a trecut de partea lui Absalom și mulți oameni din popor i s-au alăturat lui Absalom în complotul său de uzurpare a tronului. Poate că Ahitofel dorea să se răzbune pe David pentru păcatul săvârșit de acesta cu nepoata sa.

Aflând știrea, David și-a dat seama că situația este gravă și că trebuie să plece din Ierusalim. Prin urmare, și-a luat cu sine familia și cei din casa sa, refugiindu-se la marginea cetății. Dar regele a lăsat în urmă zece concubine care să aibă grijă de casă.

E. Prietenii și dușmanii lui David (15:19-16:14)

Printre cei care l-au însoțit pe David au fost și filistenii ce ieșiseră din Gat împreună cu el. Unul dintre aceștia a fost Itai din Gat. Dar când l-a văzut că vine cu el, David l-a îndemnat să se întoarcă, întrucât acesta nu era evreu, ci exilat, care i se alăturase de curând. În plus, nu se putea întrevădea ce se va întâmpla cu David. Dar Itai nu s-a lăsat înduplecat, ci a ținut morțiș să-l însoțească pe rege, indiferent cât l-ar fi costat acest lucru. David a răsplătit loialitatea acestui neevreu, permițându-i lui și camarazilor săi să-l însoțească în exil. Itai a zis: „...În locul unde va fi domnul meu regele, fie ca să moară, fie ca să trăiască, acolo va fi și slujitorul tău.” Credincioșii ar trebui să aibă același devotament față de Regele regilor în perioada actuală, când El este respins, pe care l-a avut și Itai față de David în surghiunul său.

David împreună cu cei ce-l însoțeau au traversat pârâul Chedron, la est de Ierusalim, îndreptându-se spre valea Iordanului. La aproape o mie de ani după aceasta, Fiul mai Mare al lui David avea să parcurgă același traseu, El însuși fiind un Rege respins (Ioan 18.1). David a traversat Chedronul, fugind ca să-și scape viața. Isus a traversat valea, rugându-se în grădina Ghetsimani, în drumul său spre locul unde avea să-și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți.

Preoții Țadoc și Abiatar au ieșit din cetate cu chivotul legământului, intenționând să-l urmeze pe David în exil. Dar el i-a trimis înapoi, în nădejdea că Domnul îi va îngădui și lui să se întoarcă. De asemenea, le-a spus preoților că-i vor fi de mai mare folos rămânând în Ierusalim (ca un fel de a cincea coloană în cadrul efectivelor lui Absalom). Cât despre David, el se va duce până la malul de vest al Iordanului, așteptând să primească vești de la ei cu privire la felul în care va decurge rebeliunea lui Absalom. Departate de a se umple de amărăciune în împrejurările vitrege pe care le presupunea acest exil nedorit, David s-a supus fără murmur vocii lui Dumnezeu, care a îngăduit să se întâmple aceste lucruri. Din titlul Psalmului 3 aflăm că acesta a fost compus tocmai în perioada de care ne ocupăm. În psalmul acesta aflăm că încrederea lui David în Domnul a rămas neclintită, chiar în mijlocul furtunii care l-a cuprins.

Adânc mâhnit, David s-a suit pe Muntele Măslinilor împreună cu însoțitorii săi, rugându-se ca Dumnezeu să zădărnicească toate sfaturile pe care Ahitofel i le-ar putea da lui Absalom. Ajungând în vârful Muntelui Măslinilor, regele a fost întâmpinat de Hușai Architul, pe care David l-a rugat să se întoarcă la Ierusalim și să mimeze loialitate față de Absalom. În felul acesta el va putea contracara sfaturile pe care i le dădea Ahitofel, putându-i înștiința pe preoții Țadoc și Abiatar de tot ce se întâmplă, aceștia trimițându-i pe cei doi fii ai lor la David, cu mesajele respective. Hușai a ajuns în Ierusalim tocmai pe când Absalom își făcea intrarea, pentru a prelua conducerea.

După ce David a trecut de culmea Muntelui Măslinilor, Țiba, slujitorul lui Mefiboșet l-a întâmpinat, punându-i la dispoziție o mare cantitate de alimente și vin, precum și doi măgari. Țiba făcuse afirmația neadevărată (vezi 19:27) că fiul lui Ionatan ar fi rămas în Ierusalim în speranța că împărăția va fi redată casei lui Saul, în felul acesta el, urmașul de drept, putând ocupa tronul Israelului. David a crezut însă această relatare falsă, poruncind ca averea lui Mefiboșet să-i fie dată lui Țiba.

La Bahurim, pe drumul spre Ierihon, un descendent al lui Saul pe nume Șimei a ieșit afară și a început să-l blesteme cu năduf pe David, învinuindu-l că a vărsat sângele casei lui Saul. Abișai, unul din membrii gărzii lui David, a vrut să-l ucidă pe Șimei pe loc, dar regele nu i-a permis, sugerând că poate Domnul l-a pus pe Șimei să blesteme. Și apoi a adăugat că un membru al casei lui Saul avea mai mult temeii să dorească să-i ia viața, decât avea propriul său fiu, Absalom. În plus, David și-a amintit probabil de moartea lui Urie, dându-și seama că acuzațiile lui Șimei nu erau cu totul lipsite de temeii. De asemenea David spera că ostilitatea virulentă a lui Șimei ar putea să-l determine pe Dumnezeu să se îndure de David. Pe când regele se îndrepta spre Iordan, împreună cu anturajul său, Șimei se ținea scai de ei, blestemând și aruncând cu țărână și pietre, în cele din urmă, regele exilat a ajuns la râu, unde atârâ el, cât și însoțitorii s-au răcorit.

F. Sfetnicii lui Absalom (16:15-17:23)

Scena se mută acum înapoi la Ierusalim, unde tocmai a sosit Absalom. Hușai a făcut o etalare zgomotoasă și energică a loialității sale față de Absalom. La început aceasta a fost primită cu suspiciune, dar ulterior uzurpatorul a luat-o de bună.

Primul sfat pe care i l-a dat Ahitofel lui Absalom a fost să intre la cele zece concubine, pe care le lăsase David în Ierusalim. Un atare gest, dizgrațios în sine, era o insultă fără egal la adresa lui David, tăind posibilitatea oricărei împăcări și constituind o pretenție fără înconjur la tronul împărăției. Absalom a acceptat sfatul, intrând în haremul împărătesc, în văzul întregului Israel, împlinind astfel profeția lui Natan de la 12:11, 12.

Sfaturile lui Ahitofel erau foarte mult respectate pe vremea aceea. Prin urmare, Absalom n-a șovăit deloc să facă ce-i spusese Ahitofel, ascultând de el cum făcuse și tatăl său. Dar când ne amintim că Ahitofel era bunicul lui Batșeba, nu putem să nu observăm că dorința de răzbunare a colorat în bună parte sfatul acesta pe care i l-a dat lui Absalom.

După ce i-a fost ascultat primul sfat, Ahitofel i-a propus în continuare lui Absalom să-i dea voie să strângă douăsprezece mii de bărbați, să pornească în urmărirea lui David și să-l ia prin surprindere, ucigându-l și aducându-i pe însoțitorii lui înapoi la Ierusalim.

Absalom a fost încântat, dar s-a decis să ceară sfatul lui Hușai. Era exact prilejul așteptat cu ardoare de Hușai, care a spus că acest al doilea sfat al lui Ahitofel nu era bun „în acest moment”. La urma urmelor David și oamenii lui erau furioși din pricina insurecției lansate de Absalom, drept care ar fi luptat cu vitejie. Iar David era mult prea înțelept ca să rămână în cursul nopții alături de trupele sale, preferând probabil să se ascundă în vreo peșteră. Dacă primul atac al lui Ahitofel ar fi dat greș, întreaga națiune ar fi fost cuprinsă de panică, cauza lui fiind definitiv pierdută. Mult mai bine, a argumentat Hușai, era ca Absalom să dea curs planului său - care părea să indice loialitatea sa față de uzurpator, dar care, în realitate, avea menirea să-i pună lui David la dispoziție timp suplimentar ca să poată scăpa, timp în care ar putea surveni moartea lui Absalom. Și astfel Hușai a propus să se dea ordinul unei mobilizări generale a tuturor oștirilor Israelului, sub conducerea lui Absalom. Armata astfel constituită nu putea avea egal. Confruntat cu un asemenea atac, David nu mai putea scăpa. Absalom a decis ca planul lui Hușai este mai bun, respingând planul lui Ahitofel, exact așa cum se rugase David să se întâmple (15:31).

În acest moment, Hușai a trimis imediat un mesaj preoților Țadoc și Abiatar, rugându-i să-i dea de știre lui David să traverseze Iordanul pentru a scăpa cu viață. Preoții au transmis, printr-o mesageră, mesajul fiilor lor care așteptau la En Roguel, la periferia cetății.

Dar un tânăr a observat această întrevvedere secretă, raportându-i lui Absalom. Prin urmare, cei doi fii ai preoților, Ionatan și Ahimaaz, s-au ascuns într-o fântână (un puț secăt) de la Bahurim, până când au plecat urmăritorii. Apoi s-au dus în grabă la David, transmițându-i mesajul.

David a traversat Iordanul, forțele sale fiind astfel la adăpost, printr-o barieră naturală, de forțele lui Absalom. Apoi David s-a deplasat în Mahanaim, o cetate din Ghilead [Galaad].

Ahitofel a căzut într-o neagră disperare, pentru că sfatul său nu a fost urmat și pentru că și-a dat seama că David va ieși învingător din această confruntare. Prin urmare, s-a dus acasă, și-a pus casa în ordine și s-a spânzurat. Atât prin viața, cât și prin moartea sa, el a fost un „tip” al lui Iuda Iscarioteanul.

G. Moartea lui Absalom și jelirea sa de către David (17:24-19:8)

Absalom l-a urmărit pe tatăl său, trecând de partea cealaltă a Iordanului, până în Ghilead, după ce l-a numit pe Amasa comandant al forțelor sale. Tatăl lui Amasa era ismaelit din naștere (1 Cronici 2:17) dar israelit prin religia sa. Ioab era văr primar cu el iar David era unchiul său.

Pe când David era cantonat la Mahanaim, trei oameni, pe nume Șobi, Machir și Barzilai, au venit la el, aducându-i lui și celor care-l însoțeau provizii de hrană neperisabilă.

Șobi era un fiu al lui Nahaș, regele decedat al amoniților. Fratele său Hanun respinsese gestul de bunăvoință al lui David, faptă pentru care suferise (cap. 10). Dar Șobi, deși provenea din alt neam, avea mai multă considerație pentru regele Israelului decât aveau cei mai mulți evrei. Tot așa și Domnul Isus a fost primit de mai multe Neamuri, fiind respins de către „ai Săi”(Ioan 1:11).

Machir avusese grijă de Mefiboșet ani de zile, până când David l-a adus la Ierusalim (9:3-5). Machir i-a slujit pe cei aflați la ananghie, fie că era vorba de un prinț schiop, fie de un rege detronat. Cei care dau din avutul lor pentru propășirea cauzei lui Cristos, prin gesturi de omenie și ospitalitate, vor avea parte de o răsplată însutită când Se va întoarce Domnul în slavă.

Barzilai a contribuit la întreținerea lui David pe toată perioada cât a stat el la Mahanaim. El era un om foarte bogat și ajutorul său a fost de mare folos pentru rege (19:31-39). Mai târziu, când se afla pe patul de moarte, David i-a spus lui Solomon să-i înalțe pe fiii lui Barzilai la poziții cu vază la curtea regală (1Regi 2:7). Cristos nu-i va uita pe cei care L-au slujit, dându-le într-o zi poziții de onoare în împărăția Sa.

David a împărțit armata sa în trei cete, conduse fiecare de unul din cei trei generali ai săi, respectiv Ioab, Abișai și Itai. Chiar regele însuși a dorit să ia parte la luptă, dar poporul l-a înduplecat să rămână în cetate și să trimită, la nevoie, ajutoare suplimentare. Când au ieșit oștenii afară din cetate, David a emis ordine publice generalilor săi să se poarte cu blândețe cu Absalom, din pricina dragostei pe care o au pentru el.

Bătălia s-a dat în pădurea lui Efraim, la est de râul Iordan în apropiere de Mahanaim. În ziua aceea au căzut douăzeci de mii de oameni din trupele lui Absalom, în cea mai mare parte din pricina condițiilor inadecvate de luptă în acea pădure deasă. Oastea lui David a avut izbândă. Pe când fugea Absalom prin pădure, capul lui s-a prins de un stejar iar catărul care era sub el a continuat să meargă, lăsându-l pe Absalom spânzurat între cer și pământ. În felul acesta, justiția divină a făcut ca tocmai acea parte a trupului său de care era cel mai mândru să-i aducă prăbușirea.

Solul care i-a transmis lui Ioab vestea despre situația disperată în care se afla Absalom a fost muștrat pentru faptul că nu l-a omorât pe rebel. Dar acesta a replicat că oricâți bani i s-ar da nu va încălca instrucțiunile precise emise de rege. În plus, dacă l-ar ucide pe Absalom, fapta ar ajunge la urechile regelui și în acest caz Ioab nu i-ar mai lua apărarea. Toate aceste argumente au fost ignorate de Ioab, care a luat trei săgeți și le-a înfipt în inima lui Absalom, care era încă viu în mijlocul stejarului. Apoi i-a lăsat pe purtătorii săi de arme să-i aplice lovitura de grație, omorându-l pe Absalom. Toate acestea erau, desigur, contrare poruncii regelui, dar în interesul împărăției, în contextul în care David refuzase cu încăpățănare să-și pedepsească fiii pentru crimele comise, drept care altuia i-a revenit sarcina de a face acest lucru.

De îndată ce a fost omorât Absalom, Ioab a procedat înțelept, anunțând încetarea luptelor, deoarece obiectivul primordial fusese atins. Trupul lui Absalom a fost aruncat într-o groapă mare și acoperit cu o grămadă foarte mare de pietre. Ce contrast între această grămadă de pietre și monumentul pe care și-l înălțase Absalom în Valea Regelui, probabil în apropiere de Ierusalim! Absalom a avut trei fii (14:27), dar aceștia au murit probabil la o vârstă fragedă, așa încât el a rămas fără moștenitori. În consecință, el își înălțase „Monumentul lui Absalom” pentru perpetuarea numelui său.

Ahimaaz a dorit să se ducă să-l înștiințeze pe David, dar Ioab nu l-a lăsat. Se pare că Ahimaaz avea reputația de om care aduce vești bune (v. 27b) și, prin urmare, ar fi fost nepotrivit ca el să-i aducă regelui vestea despre moartea lui Absalom. Așadar Ioab l-a desemnat pe un Cuși să fie solul oficial. Dar după ce a plecat acesta, Ahimaaz l-a înduplecat pe Ioab să-l lase și pe el să se ducă, chiar dacă nu va primi nici o recompensă pentru mesajul său. Fiind probabil mai iute de picior, a reușit să-l întrecă pe Cuși, urmând un traseu mai direct.

David aștepta să primească vești de pe câmpul de luptă. Străjerul l-a anunțat că se apropie un alergător, urmat de altul. Când a auzit David ca primul seamănă cu Ahimaaz, s-a așteptat să primească vești bune, deoarece Ahimaaz îi adusese întotdeauna mesaje de bine. Apropiindu-se, Ahimaaz a anunțat pe un ton ceremonios că Domnul a lovit armata rebelului. Dar când David a vrut să afle despre Absalom, Ahimaaz și-a pierdut curajul, dându-i lui David un răspuns vag, despre „o mare învâlmășeală”, pretinzând că nu cunoaște detaliile.

Între timp a sosit și solul Cuși, care a anunțat că dușmanii lui David au fost învinși. La inevitabila întrebare pusă de rege în legătură cu Absalom Cuși a răspuns fără menajamente că toți dușmanii lui David ar trebui să fie ca tânărul acela - cu alte cuvinte, morți. Vestea aceasta l-a copleșit de mâhnire pe David. Patetica sa lamentație este consemnată în versetul 33. A fost unul din cele mai triste momente din viața sa și ne îndoiim că David l-a iertat vreodată pe Ioab pentru aceasta.

Atât de mare a fost întristarea regelui încât oamenii s-au simțit rușinați și vinovați, purtându-se ca niște victime, mai degrabă decât ca niște învingători. Ioab nu a avut răbdare să asculte toate acestea, lansându-se într-o aspră muștrare la adresa regelui. Ioab s-a plâns că David părea mai interesat de dușmanii săi, decât de adepții săi fideli și că era ingrat față de cei care i-au salvat viața. Apoi l-a avertizat pe David că dacă nu începe imediat să se apropie de popor, acesta îl va da uitării chiar în noaptea aceea. David a primit muștrarea, ducându-se la poarta cetății, pentru a putea sta de vorbă cu oamenii.

H. Revenirea lui David din exil (19:9-43)

Între timp în Israel domnea o stare de confuzie. Toți oamenii se certau unii cu alții. Regele David, care îi salvase de filistenii, se afla în exil, păreau să spună ei, iar Absalom, cel care se erijase în conducător al lor, nu mai era în viață. Și astfel s-au pus bazele unei mișcări de restabilire a lui David pe tronul Israelului. Întrebarea „De ce nu pomenești nimic despre readucerea regelui?” este o întrebare cât se poate de nimerită pentru biserica adormită din zilele noastre.

Când a auzit David că cele zece triburi israelite discutau despre felul în care ar putea să-l readucă pe tron, a trimis doi preoți la bătrânii lui Iuda, ca să-i întrebe de ce ei, care erau rudele sale de sânge, se aflau printre ultimii în ce privește readucerea sa pe tronul Israelului. Iuda îl sprijinise intens pe Absalom în timpul răscoalei acestuia. Prin urmare, în rândurile acestui trib mai persistau resentimente și temeri.

David s-a decis să-l îndepărteze pe Iob din funcția de comandant al oștirilor sale (probabil pe motiv că acesta l-a omorât pe Absalom), numindu-l în locul său pe Amasa. Amasa, nepot al lui David, fusese însă cu puțin timp înainte general în oastea lui Absalom. În ochii unor observatori neavizați, se părea astfel că David îi pedepsește pe cei fideli și-i răsplătește pe cei răzvrățiți - măsură considerată lipsită de prudență, pe plan politic, nefiind de natură să promoveze stabilitatea. S-a dovedit însă că măsura luată de regele David a câștigat inimile tuturor oamenilor din Iuda, determinându-i să treacă de partea sa. De fapt ei i-au transmis chiar un mesaj de bun venit acasă.

Șimei, care îl blestemase pe David cu puțin timp înainte, și Iiba, care îl defăimase pe Mefiboșet, s-au pregătit să-l întâmpine pe monarhul revenit din exil pe malul râului Iordan. Scuzele excesive prezentate de Șimei nu păreau prea sincere, fiind motivate probabil de dorința de a nu fi pedepsit de David, după ce acesta revenise la putere. În entuziasmul acelor momente, regele s-a opus dorinței exprimate de Abișai de a-l ucide pe Șimei, acordându-i acestuia amnistie. Dar David n-a uitat blestemele lui Șimei. Astfel citim la 1 Regi 2:8, 9 cum i-a poruncit lui Solomon să se poarte fără milă cu acest beniamit cu limba nestăpânită.

Mefiboșet a venit și el să-l întâmpine pe rege. Din înfățișarea sa se vedea bine că fusese întristat de exilarea lui David încă din prima zi. Mefiboșet rămăsese fidel regelui, în pofida falselor acuze ce i le adusese Iiba. Regele i-a vorbit destul de aspru pentru faptul că nu l-a însoțit în exilul său, dar Mefiboșet i-a explicat că l-a rugat pe servitorul său Iiba să-i înșueze un catâr, dar acesta nu s-a conformat, drept care Mefiboșet, olog cum era, n-a mai putut face nimic. Mefiboșet a adăugat că Iiba l-a defăimat, dar că nedreptatea aceasta nu mai conta, de vreme ce regele a revenit. Când David a dispus, fără prea multă dreptate, ca Iiba și Mefiboșet să împartă între ei pământul, fiul olog al lui Ionatan și-a dezvăluit adevărata loialitate din inima sa: „Mai bine să ia el totul, întrucât domnul meu regele s-a întors acasă în pace în casa sa.”

Barzilai, Galaaditul în vârstă de optzeci de ani, a fost un alt prieten fidel al lui David. Acesta îi pusese regelui la dispoziție provizii pe când se afla la Mahanaim. Acum Barzilai l-a însoțit pe David până la râul Iordan. David l-a invitat să vină cu el la Ierusalim, promițându-i că nu va duce lipsă de nimic. Dar Barzilai a refuzat să meargă, pe considerentul că nu va mai trăi mult, că nu mai e în stare să discearnă între ceea ce este plăcut și neplăcut, spunând că și-a pierdut gustul și că nu mai aude. În acest context, el ar fi o povară în plus pentru rege. Așadar s-a învoit să-l însoțească pe David o bucată de drum, de partea cealaltă a Iordanului, după care va reveni în cetatea sa. Propunerea sa ca Chimham (probabil fiul său) să-l însoțească pe David a fost primită pe loc.

Între timp ceata celor care-l însoțeau pe David s-a îngroșat, căpătând proporțiile unei adevărate procesiuni - toți oamenii din Iuda și jumătate din oamenii celorlalte triburi cu toții hotărâți să-l readucă pe rege la Ierusalim.

În continuare au izbucnit niște lupte interne, generate de faptul că Iuda ocupase un rol atât de proeminent în restabilirea regelui pe tronul său (adică readucerea sa de pe celălalt mal al Iordanului), fără să fi invitat cele zece triburi să participe la acest eveniment. Oamenii din Iuda au explicat ca David este ruda lor apropiată și ca nu au profitat în nici un fel de pe urma acestui gest de preluare a inițiativei, față de celelalte triburi. Cele zece triburi au susținut însă că ele au de zece ori mai mult dreptul de a participa decât Iuda. Tonul incisiv al cuvintelor membrilor tribului Iuda a fost un semn rău prevestitor al gravelor probleme ce aveau să se ivească nu după mult timp.

I. Răscoala lui Șeba și moartea sa

Un om de nimic, un rebel pe nume Șeba, din tribul Beniamin (înrudit probabil cu Saul), a luat cuvintele rostite de tribul Iuda (19:42) ca pretext pentru lansarea unei revolte. Șeba a anunțat acum pe un ton sfidător că cele zece triburi n-au nici o parte cu David și, prin urmare, au plecat. Numai tribul Iuda i-a mai rămas lui David. Din evenimentele ulterioare a reieșit că Șeba nu avea prea mulți adepți. Sintagma: „toți bărbații lui Israel” trebuie interpretată în sens restrictiv, cu referire doar la disidenții din rândurile celor zece triburi.

Ajungând la Ierusalim, regele le-a găsit pe cele zece concubine lăsate de el, despre care știm că au fost necinstite de Absalom. David a dat dispoziții ca ele să fie ținute într-o casă separată, rămânând izolate tot restul vieții lor, ca și când ar fi fost văduve.

Așa cum am văzut, Iob a fost demis, Amasa preluând funcția de comandant al oștirii lui David. Regele i-a poruncit acestuia să strângă oștenii lui Iuda în decurs de trei zile și să pornească în urmărirea și capturarea liderului rebel Șeba. Nu se știe din ce motive Amasa nu s-a achitat de sarcina încredințată în timpul prescris. Prin urmare David i-a ordonat lui Abișai să preia comanda și să pornească în fruntea oamenilor selectați în acest scop pentru a-l împiedica pe Șeba să se stabilească în cetățile fortificate. Iob s-a aflat printre cei care au plecat sub conducerea lui Abișai.

Când au ajuns la borna din Gabaon (Ghibeon), Amasa a ieșit să-i întâmpine pe oamenii lui Iob. Îmbrăcat în armătura de război, Iob a venit în întâmpinarea lui Amasa, dar i-a alunecat sabia. Se pare însă că aceasta nu a alunecat de la sine, ci Iob a făcut-o să cadă. Apoi, luând sabia în mână, a pornit spre vârul său, care nu bănuia ce are de gând să facă Iob. Cu prefăcută afecțiune, Iob l-a apucat pe Amasa de barbă, ca și când ar fi dorit să-l sărute, și l-a ucis cu o lovitură de sabie.

Când Iob și Abișai au pornit în urmărirea lui Șeba, oamenii lor au rămas ținuiți locului, la vederea lui Amasa care se zvârcolea în propriu-i sânge pe drum. Abia după ce a fost luat Amasa din drum au consimțit oamenii lui Iob să-și urmeze liderul.

Urmărirea lui Șeba i-a purtat pe oameni până în nordul îndepărtat al țării, la cetatea Abel din Bet-Maaca, la nord de apele Merom. Cetății acesteia i se dusesse vestea că în ea locuiesc oameni înțelepți. Pe când o împresura Iob, o femeie înțeleaptă i-a strigat de pe metereze,

întrebându-l cum se face că e gata să nimicească o cetate liniștită și credincioasă din Israel, care este mamă în Israel (adică ocupă un loc foarte important), care fusese cunoscută de multă vreme pentru proverbiala-i înțelepciune. Când Ioab a explicat că nu-l urmărește decât pe liderul rebel Șeba, care se ascundea în cetate, ea a înduplecat locuitorii cetății să-i taie capul lui Șeba, fiul lui Bicri, aruncându-i-l lui Ioab peste zid, ca dovadă că este mort de-acum. Îndată după aceea, misiunea fiind încheiată, Ioab a sunat din trompetă și a revenit la Ierusalim. Probabil în total rebeliunea lui Șeba nu a durat mai mult de o săptămână.

David îl demisese deja pe Ioab, numindu-l inițial în locul lui pe Amasa (19:13), iar apoi pe Abișai (20:6). Dar Ioab și-a recâștigat postul de comandant șef al armatei.

Lista din versetele 23-26, cu oficialii de rang înalt de la curtea regelui, este în mare aceeași cu cea de la 8:15-18. Ioab era în fruntea armatei; Benaia supraveghea garda personală a regelui David; Iosafat era secretar sau grefier; Seva (identic cu Seraia) era scrib și secretar; Iadoc și Abiatar erau preoții. (În lista precedentă Iadoc și Ahimelec erau preoții.) Singurele diferențe constau în faptul că Adoram răspundea de strângerea veniturilor iar Ira Iairitul era preotul lui David (echivalent cu un șef de cabinet), pe când fiii lui David fuseseră menționați în capitolul 8.

Primul eveniment a fost foametea, care a durat trei ani. Când David l-a întrebat pe Domnul care este cauza ei, i s-a spus că a fost din pricina faptului că Saul a încălcat legământul încheiat de Israel cu ghibeoniții [gabaoniții]. Acești locuitori păgâni ai țării îl păcălisera pe Iosua să încheie legământ cu ei. Saul însă a încălcat legământul, încercând să-i distrugă pe ghibeoniți, fapt ce nu mai fusese menționat în nici un alt loc din Vechiul Testament. Termenul „casă setoasă de sânge” ar putea însemna că descendenții lui Saul participaseră activ la măcelărirea ghibeoniților, în care caz pedepsirea lor a fost justificată (v. 2-9). S-ar putea să ni se pară prea aspru faptul că națiunea a trebuit să sufere pentru o crimă comisă de un om care nu mai era în viață, dar cu secole în urmă Israel rostise față de ghibeoniți un jurământ solemn (Ios. 9:19, 20) și foametea care s-a abătut acum s-a datorat faptului că legământul respectiv a fost încălcat. Timpul nu încetează cu nimic memoria lui Dumnezeu sau simțul Său de dreptate.

Regatul lui David. În urma campaniilor militare ale lui David, regatul său a cucerit forțele Edomului. Moabului, Amonului și Zobei.

David s-a apropiat de ghibeoniți pentru a afla ce pretenție au pentru ofensa adusă de Saul. Ei au explicat că nu vor argintul sau aurul lui Saul și ca nu au dreptul să dea la moarte vreun om din Israel. Singurul mod în care ar putea fi satisfăcuți ar fi executarea a șapte descendenți de parte bărbătească ai lui Saul. David a încuviințat cererea lor. Cei șapte fii au fost cei doi fii ai lui Rițpa - Armoni și Mefiboset (dar nu Mefiboset care era fiul lui Ionatan) - și cei cinci fii ai fiicei lui Saul, Merab (v. 8, text marginal NKJV). Două sunt motivele pentru care nu se poate accepta versiunea „Mical” aici: Mical era căsătorită cu Palti, nu cu Adriel (vezi 1Samuel 25:44) și, în plus, era infertilă (2Samuel 6:23). Barzilai cel menționat aici nu este

același bărbat care mai târziu l-a ajutat pe David când a fugit de Absalom (17:27).

Rițpa, concubina loială a lui Saul, a făcut de strajă lângă trupurile neînsuflite ale celor șapte ca să nu se atingă fiarele sălbatice de ele. Ea a continuat să le păzească de la începutul seceratului până când Dumnezeu a trimis ploaie, punând astfel capăt foametei care cauzase moartea acestor oameni.

Când David a auzit despre devotamentul ei, a luat măsuri să fie îngropate cum se cuvine trupurile acestor șapte oameni, precum și osemintele lui Saul și ale lui Ionatan, care fuseseră îngropate inițial în labeș Ghilead. Osemintele lui Saul și ale lui Ionatan au fost înhumate în mormântul lui Chiș din Beniamin.

Pasajul acesta descrie diversele bătălii purtate împotriva filistenilor uriași. În prima dintre ele, David a fost cât pe aci să fie ucis de Ișbi-Benob, fiind scăpat de la moarte de Abișai, care l-a ucis pe filisteu. Din acel moment poporul nu l-a mai lăsat pe David să iasă cu ei la luptă. În a doua bătălie, la Gob (sau Ghezer), un alt fiu al unui uriaș a fost ucis de Sibechai. În a treia bătălie Elhanan l-a ucis pe fratele uriașului Goliat din Gat, numit Lahmi - cf. 1Cron. 20:5. A patra bătălie a dus la moartea uriașului care avea șase degete la fiecare mână și șase degete la fiecare picior. Pliniu se referă la existența unor romani cu șase degete (sedigiti), această particularitate fiind ereditară în unele familii.

B. Psalmul de mulțumire al lui David

Prin cuvintele acestui psalm David îl laudă pe Domnul pentru izbăvirea de dușmanii săi și pentru nenumăratele binecuvântări pe care Domnul le-a revărsat peste el. Psalmul a fost compus probabil după ce David și-a consolidat tronul. Saul murise, regatul era unit sub conducerea sa iar vrăjmașii Israelului fuseseră respinși. Cuvintele acestea se reîntâlnesc, cu unele variațiuni, în Psalmul 18, fiind citate în Noul Testament ca având aplicație la Mesia (v. 3, „în care îmi voi pune încrederea”, cf. Evrei 2:13; v. 50, cf. Rom. 15:9).

Privindu-l ca pe un psalm mesianic, putem schița următoarele idei:

1. Laudă adusă lui Dumnezeu pentru că aude și răspunde la rugăciune (v. 2-4).
2. Moartea care-L încolțea pe Mântuitorul (v. 5-7a).
3. Dumnezeu războindu-Se cu oștirile iadului, în timp ce acestea se luptă, în zadar, să împiedice învierea (v. 7b-20).
4. Motivele pentru care Dumnezeu L-a înviat pe Mesia dintre cei morți (v. 21-30).
5. A doua venire a lui Mesia, în cursul căreia își va distruge dușmanii (v. 31-43)
6. Slăvită împărăție a lui Mesia (v. 44-51).

Pentru o expunere detaliată consultați comentariul asupra Psalmului 18.

C. Vitejii lui David

Primele șapte versete redau minunatele ultime cuvinte rostite de David - adică ultima rostire inspirată prin versurile cântării. El îl descrie pe dregătorul ideal, Mesia, a cărui domnie va fi slăvită, ca zorile, o dimineață fără nori, după o noapte furtunoasă. (Pentru versetele 3b și 4 s-a compus un minunat aranjament muzical de către unul din compozitorii din perioada timpurie a națiunii americane, Richard Billings) David și-a dat seama că nu corespundea acestei descrieri, dar s-a mângâiat la gândul că legământul încheiat de Dumnezeu cu el îl asigura că Mesia va descinde din el. Versetele 6 și 7 descriu judecata lui Cristos asupra fiilor răzvrătirii, când va reveni să-și stabilească împărăția.

În versetele 8-39 ni se oferă o listă a vitejilor lui David. Este semnificativ că loab nu se bucură de onoarea de a fi inclus în listă, probabil pentru faptul că i-a ucis pe Absalom (ca să nu mai spunem nimic despre Abner și Amasa, pe care de asemenea i-a ucis!). Registrul acesta a fost întocmit către sfârșitul domniei lui David, pe când lista paralelă de la 1 Cronici 11:1-47 este întocmită la începutul ei. Deși nu sunt identice, cele două liste prezintă asemănări semnificative. Informații suplimentare despre bărbații aceștia și faptele lor de vitejie pot fi găsite în comentariul asupra textului de la 1 Cronici 11.

Primii trei viteji au fost:

1. Ișeb-Basșebet, numit și Adino Eznitul - care a ucis opt sute de oameni dintr-o dată. (1Cronici spune trei sute, dar cifra aceea este probabil o greșeală de copiere.)
2. Eleazar - care s-a luptat cu filistenii, când camarazii săi se retrăseseră. Ei au venit doar la urmă, ca să culeagă prada. Când bătălia s-a încheiat, mâna lui a fost atât de slăbită (probabil înțepenită) încât nu a putut să desprindă degetele de pe mânerul săbiei.
3. Sama - cel care a rezistat singur împotriva filistenilor când bărbații Israelului fugiseră. Stând într-un ogor de linte, el a respins atacul dușmanului și s-a acoperit de glorie, câștigând o mare biruință.

Cei trei bărbați anonimi despre care amintește aici textul biblic au venit la David pe când acesta se afla în peștera Adulam și când Betleemul se afla în mâinile filistenilor. David și-a exprimat dorința de a bea apa din fântâna Betleemului. Cu riscul de a-și pierde viața, oamenii aceștia au străbătut liniile de luptă ale filistenilor, aducându-i lui David apă. Atât de mișcat a fost David de gestul lor jertfitor încât a vărsat apa, ca jertfă adusă Domnului, neputând să-și îngăduie s-o bea. Williams comentează pe această temă: Cei care trăiesc aproape de Isus aud dorul inimii Lui după o gură de apă din Africa și din India și din China; și, asemenea acestor viteji, ei întorc spatele familiilor și averilor lor, riscându-și sau chiar sacrificându-și viața pentru a câștiga pentru Cristos afecțiunea și slujirea unor membri ai unor națiuni prinse tot atât de crâncen în strânsoarea Satanei pe cât era fântâna Betleemului în mâna filistenilor.

Încă doi dintre eroii lui David au fost:

1. Abișai - cel care a omorât trei sute de oameni și a fost comandantul celor trei menționați în versetul 16, dar nu unul dintre ei.
2. Benaia - cel care a omorât doi viteji din Moab, care erau ca doi lei. De asemenea a omorât un leu într-o groapă într-o zi în care căzuse zăpada, și pe un egiptean care era mai bine înarmat decât el.

În versetele 24-39 sunt enumerați ultimii treizeci (sau treizeci și șapte) de viteji ai lui David. Unele cifre din acest capitol necesită o explicație, cum ar fi cele treizeci de căpetenii (v. 13, 24), cei treizeci și șapte din versetul 29 ș.a.m.d. Cifra treizeci se referă probabil la un grup militar de elită, dar prin numărarea tuturor celor care slujiseră în această unitate de elită se ajunge la cifra de treizeci și șapte. În prima grupă erau trei: Ișeb-Basșebet (sau Adino), Eleazar și Sama (v. 8-12). În grupa a doua erau doi: Abișai și Benaia (v. 18-23). În grupa a treia (v. 24-39), cifra de treizeci era termenul generic, cum și ucenicilor li se spunea „cei doisprezece”, chiar dacă uneori dintre ei lipsea unul sau mai mulți. Dar s-ar putea ca cifra să se refere și la numărul exact, în sens literal, cei menționați peste cifra de treizeci fiind suplinitorii celor care au murit în bătălie, cum este cazul lui Urie Hetitul, ultimul viteaz de pe lista și soțul Batșebeii.

Domnul Isus își are și El vitejii (și vitezele) Sale. El ține cont de ei cu scumpătate, după cum și David a ținut cont de cei care l-au slujit cu vitejie. Indiferent de rangul nostru, să luptăm lupta cea bună a credinței!

Ostași ai lui Cristos, ridicați-vă

Și îmbrăcați-vă cu armura voastră,

În puterea deplină pe care v-o dă Dumnezeu,

Prin eternul Său Fiu.

Stați, dar, tari în puterea Sa măreță, înzestrați cu toată forța Sa;

Dar luați, pentru a putea face fața bătăliei. Toată armura lui Dumnezeu.

- Charles Wesley

S-ar părea că Dumnezeu, în mânia Sa, i-a spus lui David să facă un recensământ al lui Israel și Iuda. Dar aflăm de la 1Cronici 21:1 că Satan este cel care l-a împins pe David să facă aceasta. Satan l-a precipitat, David l-a efectuat (din pricina mândriei din inima sa) iar Dumnezeu l-a îngăduit. Septuaginta redă versetul 1 astfel: „și Satan l-a mânat pe David” în loc de „și El l-a mânat pe David”.

Când regele i-a ordonat lui loab să înceapă numărătoarea, comandantul militar al lui David a dat dovadă de mai multă pricepere decât regele. El și-a dat seama că scopul recensământului nu era altul decât să gădile mândria lui David, drept care a încercat să-l convingă să nu dea curs intenției, dar totul a fost în zadar. Supunându-se lui David, loab și oamenii săi au străbătut țara în lung și-n lat, numărând poporul. La sfârșit

au constatat că erau opt sute de mii de soldați în Israel și cinci sute de mii în Iuda.

La Exod 30:12, 13 se poruncește ca să se colecteze o jumătate de siclu ca preț de răscumpărare când se făcea recensământul. Nu există nici o consemnare însă că David ar fi procedat astfel. Mândria l-a motivat să facă numărătoarea poporului. Pentru că, văzând rezultatele recensământului, ar fi fost tentat să se bazeze pe oștire și pe numeroasă, iar nu pe brațul Domnului.

După terminarea recensământului, regele s-a simțit mustrat pentru păcatul comis și a strigat către Domnul, cerând iertare. Dumnezeu l-a trimis la el pe profetul Gad, oferindu-i șansa să aleagă una din trei pedepse:

- (1) șapte ani de foamete în țară;
- (2) trei luni în care să fie urmărit de dușmanii săi;
- (3) trei zile în care să bântuie ciuma în țară.

David a preferat să cadă în mâna Domnului, mai degrabă decât în a omului.

Domnul a trimis ciuma, care timp de trei zile a omorât șaptezeci de mii de oameni. Îngerul nimicirii se pregătea tocmai să distrugă cetatea Ierusalimului, când Dumnezeu l-a oprit pe aria lui Arauna (numit și Ornan). David l-a întrebat pe Domnul de ce nimicea poporul Israel, când David și casa lui purtau vina. Răspunsul lui Dumnezeu, dat prin gura prorocului Gad, a fost ca David să ridice un altar pe aria lui Arauna. Prin urmare, David a aranjat imediat cu lebusitul Arauna să cumpere de la acesta terenul în cauză. Deși era neevreu, Arauna i-a oferit lui David nu numai aria, fără să pretindă nici un ban, ci și sculele de treierat ca lemn de foc. La care regele a răspuns plin de noblețe: „nu voi aduce Domnului, Dumnezeului meu, ardere-de-tot care să nu mă coste nimic.”

În cele din urmă, David a cumpărat aria și boii contra sumei de cincizeci de sicli de argint. (1 Cro. 21:25 spune că David a plătit 600 de sicli de aur pentru terenul respectiv, dar aici a fost cuprinsă negreșit și zona din jurul ariei.) Ciuma a încetat când au fost aduse arderile-de-tot pe altar (v. 25). Aria lui Arauna de pe Muntele Moria a fost probabil chiar locul în care Avraam l-a adus pe Isaac să fie jertfit. Ulterior a devenit locul pe care s-a ridicat templul lui Solomon și mai târziu templul lui Irod din vremea lui Cristos. Astăzi este ocupat de o moschee islamică, Domul Stâncii. Este probabil locul pe care se va afla templul din timpul Marii Strămtorări și, în final, templul din timpul Mileniului.

Scripturile dau dovadă de o totală franchețe în tratarea eroilor credinței. David a avut greșelile sale, care sunt menționate alături de credința lui. L-am urmărit pe David de-a lungul traseului parcurs începând de la stână, apoi în exilul său, ca în cele din urmă să vedem înălțarea sa. Puțini oameni au umblat mai aproape de Dumnezeu; puțini oameni au căzut mai adânc în păcat. Dar prin toate David a fost susținut de Domnul. Am beneficiat cu toții de pe urma experiențelor prin care a trecut David, deoarece pe acestea el le-a consemnat în psalmii săi.

Matthew Henry se referă la modul în care se prezintă David în cartea Samuel și cum se prezintă el în Psalmi: Multe lucruri din istoria sa conțin învățăminte prețioase; dar pentru eroul care formează subiectul lor, deși în multe situații el pare foarte mareț și foarte bun, fiind considerat favoritul cerului, totuși trebuie să mărturisim că onoarea sa strălucește mai luminos în Psalmii săi, decât în Cronicile sale.

Cuvintele Psalmului 40 rezumă admirabil viața lui David:

L-am așteptat în răbdare pe Domnul și El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătul. M-a scos din groapa pierzării, din fundul mocirlei; mi-a așezat picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulți vor vedea lucrul acesta, se vor teme și se vor încrede în Domnul (Psalmul 40:1-3).

clickbible.org